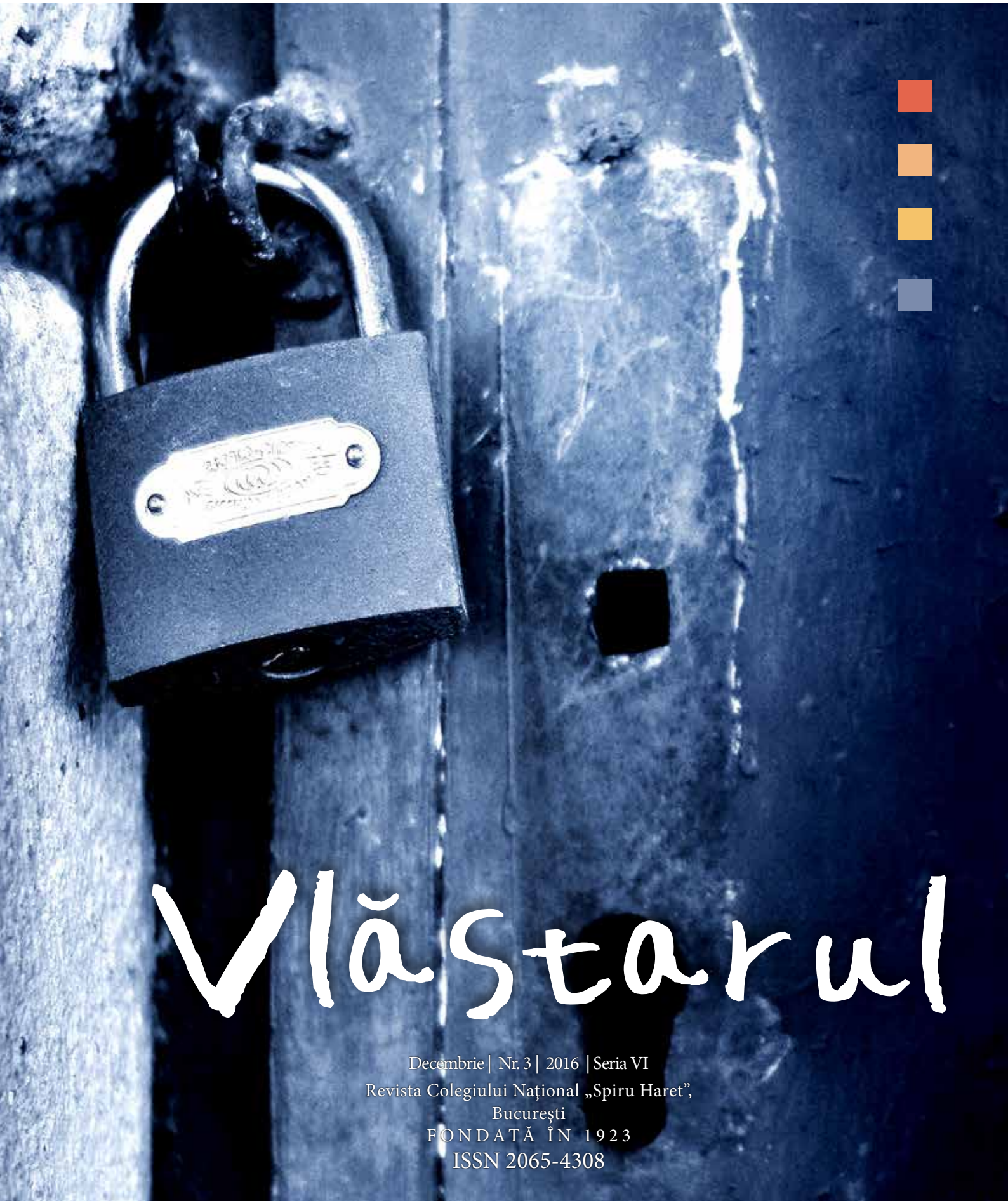

Vlăstarul

Decembrie | Nr. 3 | 2016 | Seria VI
Revista Colegiului Naţional „Spiru Haret”,
București
FONDATĂ ÎN 1923
ISSN 2065-4308

din cuprins...

- Despre viața în Spiru — p. 3
- Concursul Național de Matematică „Laurențiu Panaitopol“ (ediția a IX-a) — p. 5
- „Omul care aduce cartea“... — p. 7
- EVGHENI VODOLAZKIN: despre OM și ISTORIE — p. 9
- Scriitoarea Cristina CHIPERI la Spiru — p. 15
- Balul bobocilor, 2016 — p. 19
- Interviu cu actorul RAREȘ FLORIN STOICA — p. 21
- MIRCEA DUMITRU, Ministrul Educației, despre anii de școală și nu numai — p. 24
- *Vlăstarul sportiv:* RETROSPECTIVĂ FOTBALISTICĂ — p. 28
- Pauză de lectură — p. 33
- Top 5 Hits — p. 58
- *Vlăstarii merituoși* — p. 60
- *Fallout 4* (IT&GAMING) — p. 61
- Studiu statistic: cum petrecem timpul liber — p. 65
- Cercul de fotografie — p. 68
- Horoscop — p. 72
- Integramă: *Absolvenți Spiru* — p. 74

Vlăstarul

Coordonator: prof. Alexandru Constantinescu
Redactor-șef: prof. Corina Buzoianu
Coordonator echipa de traducători în limba engleză: prof. Diana Tivdă
Consultanți: prof. Petronia Dumitrescu

ART & DESIGN: Ruxandra Luchian, Andra Pascu

PR: Nastasia Ristea

REDACTORI: Andrei Stroe, Cristian Lupescu, Alexa Oțet, Cristi Ducu jr., Robin Svemer, Daniela Vasilache, Tudor Dragu, Roxana Diaconescu, Iris Păun, Alexandra Burghelea, Ana Maria Calancea, Maria Cristian

COLABORATORI: prof. Cristina Ștefan, prof. Valentina Bilcea, prof. Camelia Săpoiu

CORECTURĂ: Corina Buzoianu, Alexandru Constantinescu, Alexandra Burghelea

FOTO: Filip Mihăilescu, Alexa Oțet, Diana Maria Deaconu, Ilinca Smochină, Irina Băcanu, Luiza Ciolcă

ADMIN SITE REVISTĂ: Corina Buzoianu

PRINTARE: Veronica Diaconu

COPERTA I: (foto) Filip Mihăilescu

COPERTA II: (foto) Alexa Oțet

PUBLICAREA ACESTEI REVISTE S-A REALIZAT CU SPRIJINUL A.P.P.A - C.N.S.H.B. (ASOCIAȚIA PĂRINȚILOR, PROFESORILOR ȘI ABSOLVENȚILOR DIN C.N. „SPIRU HARET", BUCUREȘTI)

NOTA REDACȚIEI: responsabilitatea pentru autenticitatea materialelor revine exclusiv autorilor

Foto: Maria Leila Popa, absolventă, promoția 2015

ATMOSFERA ÎN „SPIRU“

Ana Topor, Andreea Anghelache și Anda Diaconescu, 9C

COLEGIUL NAȚIONAL „SPIRU HARET“.

Sunt multe sentimente care se strecoară în inima ta atunci când, noul statut, cel de spirist, îți răsună în urechi. E greu să fii spirist, dar, asa cum se spune, cele mai frumoase lucruri în viață sunt, totodată, și cel mai greu de obținut.

Se spune ca anii de liceu sunt cei mai frumoși. Sunt anii în care se leagă prietenii strânse, în care zilele frumoase, pline de zâmbete sincere, se contopesc cu cele dominate de tristețe. Anii adolescenței, ai speranței, zilele în care trăiești cele mai frumoase momente din viața ta. Dar, să fie oare așa? Aceasta este definiția anilor de liceu? Sau este doar o încercare de exprimare a tuturor emoțiilor care te încearcă atunci când, pentru prima dată, treci pragul clădirii care îți va fi o a doua casă pentru următorii patru ani.

Când spui „Spiru“, parcă toate gândurile tale se îndreaptă spre imaginea unui liceu de tradiție, un liceu rătăcit pe străzile prăfuite si uitate de lume ale capitalei, străzi care ascund mii și mii de secrete. Aceste alei care, pentru cei mai mulți bucureșteni, nu înseamnă mare lucru, pentru spiriști înseamnă totul. Străzile unde au crescut, unde au învățat și s-au desăvârșit ca oameni.

„Spiru“ este pentru noi, spiriștii, un mod de viață, un loc în care venim pentru a ne lăsa purtați în universul cunoașterii, pe coridoarele înțesate de elevi si de profesori. Este locul pe care marile nume ale României, Mircea Eliade, Constantin Noica sau Grigore Moisil, au ales sa îl facă cunoscut prin articolele scrise în memoria anilor de liceu. „Spiru“ este liceul nostru, este începutul drumului anevoios pe care il vom parcurge în viață.

CUM AM AJUNS EU IN SPIRU HARET SI CUM MI SE PARE?

Cu o săptămână înainte de a completa opţiunile pentru liceu, eram dezorientat, nu ştiam unde o să intru şi nu aveam nici o variantă cu care să fiu împăcat. Cam pe atunci, mergând la şcoală, mă întâlnesc cu nişte colegi de promoţie care îmi spun că vor să dea la Spiru. Nu mai auzisem pe nimeni vorbind despre Spiru, doar văzusem media de admitere. Mi s-a părut interesant. Am decis să mă informez. Am vorbit cu nişte prieteni mai mari, care mi-au povestit şi ei ce auziseră despre Spiru. Nu ştiu de ce, dar de când am auzit despre acest liceu de la foştii colegi, m-am simţit atras de Spiru. După ce am aflat că se învaţă dimineaţa, am hotărât să îl trec ca primă variantă. Şi, cum nimic nu se întâmplă fără motiv, am intrat în Spiru.

Mi se pare genial sistemul adoptat la bibliotecă. Mi se pare genial că totul aici e într-o continuă transformare. Apar cluburi la iniţiativa elevilor. E o efervescenţă copleşitoare, care pluteşte în aer. Aud de la prieteni din diferite licee de profesori duri, care îi ceartă şi pentru cele mai mici greşeli, în timp ce noi avem parte de unii dintre cei mai de treabă dascăli; adică, eu, cel puţin, simt că îşi doresc să colaborăm spre scopul nostru comun, acela de a reuşi în viaţă, făcând ceea ce ne place.

Apoi... sunt colegii. M-am simţit acceptat foarte uşor.

În concluzie, sunt foarte bucuros de alegerea pe care am făcut-o şi nu văd cum s-ar fi putut aranja lucrurile mai bine pentru mine, decât sunt acum.

Într-o zi, înainte cu vreo lună şi jumătate de examenul de evaluare naţională, mi-a fost adresată de cel puţin cinci persoane întrebarea: „La ce liceu ai vrea să mergi?“, iar eu, neştiind, bineînţeles că le-am răspuns tuturor: „Nu am idee.“ Însă, de curiozitate, când am ajuns acasă, am luat broşurile din anii 2015-2016 şi am început să le răsfoiesc cu speranţa că voi găsi un liceu potrivit.

Şi citind... şi tot citind... am ajuns la unul de care nu mai auzisem până atunci: Colegiul Naţional „Spiru Haret“. Încântată de media cu care s-a intrat în anii precedenţi şi de locaţie, mi-am spus că aici voi intra, chiar dacă nu cunoşteam pe nimeni sau nu ştiam nimic despre acesta. După ce m-am documentat puţin, le-am spus şi părinţilor, care au fost de acord.

Cu cât se apropia mai repede examenul, aveam emoţii şi mă gândeam că nu am şanse să intru unde îmi doresc, aşa că am luat din nou broşura şi am tras cu ochiul şi pe la alte licee cum ar fi: Colegiul Naţional „Elena Cuza“, Liceul Teoretic „Nicolae Iorga“ sau Colegiul Naţional „Mihai Viteazul“. De acestea nu prea eram convinsă, dar nu ştiu să vă spun de ce, şi am continuat să merg pe ideea „Spiru Haret“.

În ziua afişării rezultatelor repartizării, nu eram în Bucureşti, aşa că am intrat pe internet şi am observat că am fost repartizată unde mi-am dorit. Eram foarte fericită şi mândră că am crezut în mine până la capăt.

Acum, sunt în „Spiru Haret“ şi mă bucur de fiecare moment, fie el bun sau rău. Şi aş vrea ca toţi cei patru ani din viaţa de liceu să mi-i petrec aici, alături de colegi şi de profesori, alături de care să trăiesc cât mai multe experienţe frumoase.

Andreea Dumitru, 9C
Andrei Teodoru, 9C

CONCURSUL NAȚIONAL DE MATEMATICĂ „LAURENȚIU PANAITOPOL“

Pe data de 12 noiembrie 2016, a avut loc a noua ediție a Concursului Național de Matematică „Laurențiu Panaitopol“, adresat elevilor din casele VI-XII, precum şi componenţilor lotului olimpic (proba de tip O.I.M.). Concursul este **iniţiat şi organizat de prof. Alexandru Constantinescu**, C.N. „Spiru Haret“, în parteneriat cu: filiala Buc.urești a Societății de Științe Matematice din România, Inspectoratul Școlar al Municipiului București, cu Casa Corpului Didactic și Institutul de Matematică al Academiei Române.

Selecţia problemelor a fost coordonată de prof. Mihai Bălună, pentru concursul propriu-zis; de prof. univ. dr. Radu Gologan şi cercetător dr. Călin Popescu pentru proba de tip O.I.M.

Au participat 605 elevi din București din județele: Argeș, Baia-Mare, Braşov, Brăila, Botoşani, Buzău, Călăraşi, Constanţa, Dâmboviţa (Târgoviște, Găeşti, Titu, Pucioasa), Dolj, Galaţi, Giurgiu, Ialomiţa, Iaşi, Ilfov, Mehedinţi, Neamţ, Olt (Caracal, Slatina), Prahova (Breaza, Câmpina, Ploiești), Târgoviște, Târgu Mureş, Tulcea, Vâlcea, Vrancea.

Conform tradiţiei, participarea, cazarea şi masa pentru elevi şi profesorii evaluatori au fost gratuite, precum şi premiile acordate. S-au putut realiza toate acestea prin contribuţia asociaţiei A.P.P.A. a C.N. „Spiru Haret“ şi a unor sponsori ca: Patria Credit I.F.N., Dentek, Agromixt Buciumeni şi doamna Elena Panaitopol (premiile de excelenţă la fiecare clasă/secţiune).

Desfăşurarea concursului în bune condiţii s-a putut realiza prin activitatea deosebită a comisiei de organizare: Alexandru Constantinescu, Cristina Militaru, Steliana Şerban, Iolanda Popescu, Ileana Şerban–profesori la şcoala organizatoare, Vlad Florentin Dringeanu, inspector I.S.M.B., Gabriel Vrânceanu, C.C.D., precum şi a departamentelor secretariat, administrativ şi I.T. din cadrul C.N.S.H.B.

Prezentăm, în continuare, lista premianţilor concursului. Detalii suplimentare, subiectele probei de tip O.I.M., soluţiile problemelor şi baremele de corectare se pot găsi pe site-ul SSMR: *http://ssmr.ro/activităţi/concursuri/Laurenţiu_Panaitopol_2016.*

Câștigătorii din acest an (**TOTAL PARTICIPANȚI - 605**):

- **CLASA A VI-A:**

Premiul de excelenţă: Constantinescu Iustinian (Școala Gimnazială nr. 111);
Premiul I: Râşnoveanu Lucian (Şcoal Gimnazială Spectrum, Constanţa);
Premiul II: Anghel David Andrei (Școala Gimnazială nr. 56), Dragomirescu Robert şi Iosifescu Dinu (L. I. de Informatică), Tulceanu Cezar Alexandru (Școala Gimnazială Spectrum, Constanţa);
Premiul III: Petrescu Vladimir Ioan (Școala Gimnazială Spectrum, Constanţa), Tagă Ştefan (C. N. Mihai Viteazul, Ploieşti).

- **CLASA A VII-A:**

Premiul de excelenţă: Coman Alexandru Sergiu (Școala Gimnazială nr. 56) şi Moldovan Andrei (Școala Gimnazială nr. 79);
Premiul I: Ariton Alexandru (C. N. Unirea, Focşani); Premiul II: Axenie Raisa şi Carligeanu Ana (C. N. I. „Tudor Vianu“), Tolu Diana (Şcoala Gimnazială „Eugen Ionescu“, Slatina);
Premiul III: Gasan Carol Luca (L. I. de Informatică), Ionescu Natalia Luiza (C. N. „Grigore Moisil“).

- **CLASA A VIII-A:**

Premiul de excelenţă: Abu Shanrab Amînă (L. I. de Informatică);
Premiul I: Avadanei Radu, Bodrogeanu Răul (L. I. de Informatică), Garban Alexandru (Școala Gimnazială Spectrum, Constanţa), Parfeni Andrei, Simon Sebastian şi Tran Bach Nguyen (L. I. de Informatică);
Premiul II: Mărginean Andrei (L. I. de Informatică), Mihai Alexandru (L. T. „Ştefan Odobleja“), Mitrache Ionuţ (Şcoala Gimnazială „N. Titulescu“, Caracal), Vasile Marian Daniel (C. N. „Ştefan Odobleja“, DrobetaTurnu-Severin), Vergelea Vlad Ştefan (Şcoala Gimnazială Spectrum, Constanţa);
Premiul III: Buracu Ştefan (L. I. de Informatică).

- **CLASA A IX-A**:

Premiul de excelenţă: Coman Andrei (C. N. I. „Tudor Vianu“);
Premiul I: Crăciunescu Ion Emanuel (N. N. Fraţii Buzeşti, Craiova), Georgescu Ilinca Maria (L. I. de Informatică);
Premiul II: Cioc Alex Andrei (C. N. Zinca Golescu, Piteşti), Crăciun Mihai şi Târziu Andrei (C. N. I. „Tudor Vianu“);
Premiul III: Săvulescu Ştefan (C. N. I. L. Caragiale, Ploieşti).

- **CLASA A X-A:**

Premiul de excelenţă: Pascale Andrei George (C. N. „Ienăchiţă Văcărescu“, Târgovişte);
Premiul I: Andrei Sorina Gabriela şi Clim Mihai (L. I. de Informatică, Constanţa), Căpraru Adrian Mircea şi Ilie Alexandru (C. N. „Mihail Viteazul“, Ploieşti), Antohi Sorina Gabriela şi Tuchilus Vlad (C. N. „Andrei Şaguna“, Braşov), Dragomir Alexandra Elena (C. N. „Ienăchiţă Văcărescu“, Târgovişte), Drăghia Denisa Iulia (C. N. Fraţii Buzeşti, Craiova), Iancu George (C. N. I. C. Brătianu, Piteşti), Şeitan Radu Cătălin (C. N. Traian, D.robeta Turnu-Severin), Neacşu Mihai Alin şi Potecu Vlad Andrei (L. I. de Informatică).

- **CLASA A XI-A**:

Premiul de excelenţă: Bară Andrei Robert (L. I. de Informatică, Constanţa);
Premiul I: Buliga Constantin Ştefan (C. N. I. „Tudor Vianu“);
Premiul II: Preda Ştefania (C. N. I. „Tudor Vianu“);
Premiul III: Corcescu Tiberiu George (L. I. de Informatică, Constanţa).

- **CLASA A XII-A**:

Premiul I: Iaru Ioana Victoria (L. I. de Informatică).

EVGHENI VODOLAZKIN

„Laur“

Foto: Ana Corina Buzoianu

Text: Bogdan Stoicescu, 11 A

„Omul care-aduce cartea...“

În 2012 vede lumina tiparului romanul Laur al lui Evgheni Vodolazkin, unul dintre cei mai apreciați prozatori ruși ai literaturii contemporane, o capodoperă ce, trei ani mai târziu, avea să fie tradusă și publicată în limba română, la Humanitas Fiction.

Cartea stârnește curiozitatea încă de pe raft, prin copertă: chipul iconografic al unui sfânt, ascuns printre rânduri de chirilic vechi, ademenește cititorul spre taina filelor sale.

Suntem în secolul XV în bătrâna Rusie, în negura Evului Mediu, într-o atmosferă rece și nesigură, unde relația om-divinitate era sau se dorea a fi una pregnantă, Biserica fiind nucleul existenței societății.

„Laur este un roman remarcabil de bogat despre temele eterne ale iubirii, pierderii, sacrificiu de sine și credință.“

Arseni, un copil rămas singur pe lume, este crescut de bunicul său, Hristofor, vraciul satului Rukina. Ei trăiesc într-o colibă la marginea cimitirului. Arseni este inițiat în secretele ierburilor tămăduitoare, din puterea rugăciunii și din forța cuvântului scris în „gramotele” lui Hristofor. Copilul învață foarte repede și dezvoltă cu ușurință anumite abilități ieșite din comun (previziuni, comunicare în lipsa cuvintelor, vindecare). După moartea bunicului, la Arseni vine spre vindecare o fată orfană, Ustina, a cărei familie a pierit de ciumă și pe care o găzduiește. Între cei doi se dezvoltă o relație puternică și ea rămâne însărcinată (o evoluție aparent firească a unui cuplu naiv). Situația este prezentată a fi un păcat grav, iar Arseni și-l asumă, cu atât mai mult cu cât pedeapsa divină nu întârzie a sosi, iar Ustina moare tragic în chinurile nașterii împreună cu rodul iubirii lor ascunse. După ce se destăinuie starețului Nikandru, ia decizia de a întreprinde o călătorie spirituală în spațiu și timp, de a retrăi viața unui tămăduitor cu ierburi, nebun întru Hristos, pelerin și la final pustnic, pe parcursul celor patru cărți ale romanului: Cartea Cunoașterii, a Renunțării, a Drumului și a Liniștii; toate acestea în încercarea de a salva „învelișul sufletesc“ al celor două ființe iubite, de moartea cărora se consideră vinovat. *Bildungsroman* prin excelentă; Arseni, devenit Ustin, Ambrosie și, mai apoi, Laur, intră în sate ca un om nebun și iese din fiecare salvator, până când puterile îi sfârșesc și decide să ducă o viață de pustnic, neștiind că aici se va lovi de cea mai mare provocare a vieții sale, una ce îi va aduce și inevitabil declinul.

Printr-un stil impecabil de exact, ce redă veridic peisajul medieval apus, prin fraze scurte, cu un impact puternic, bine ancorate în povestire, reușește să pună în lumină probleme fundamentale ale existenței umane, precum: durerea, suferința cauzată de pierdere, moartea, iubirea, salvarea sufletelor și viața după moarte.

LAUR este un roman remarcabil de bogat despre temele eterne ale iubirii, pierderii, sacrificiu de sine și credintă, țintind în mod direct în centrul experienței religioase soteriologice ruse, la conceptul evaziv, care a fost nutrit pană la punctul de clișeu: sufletul rusesc.

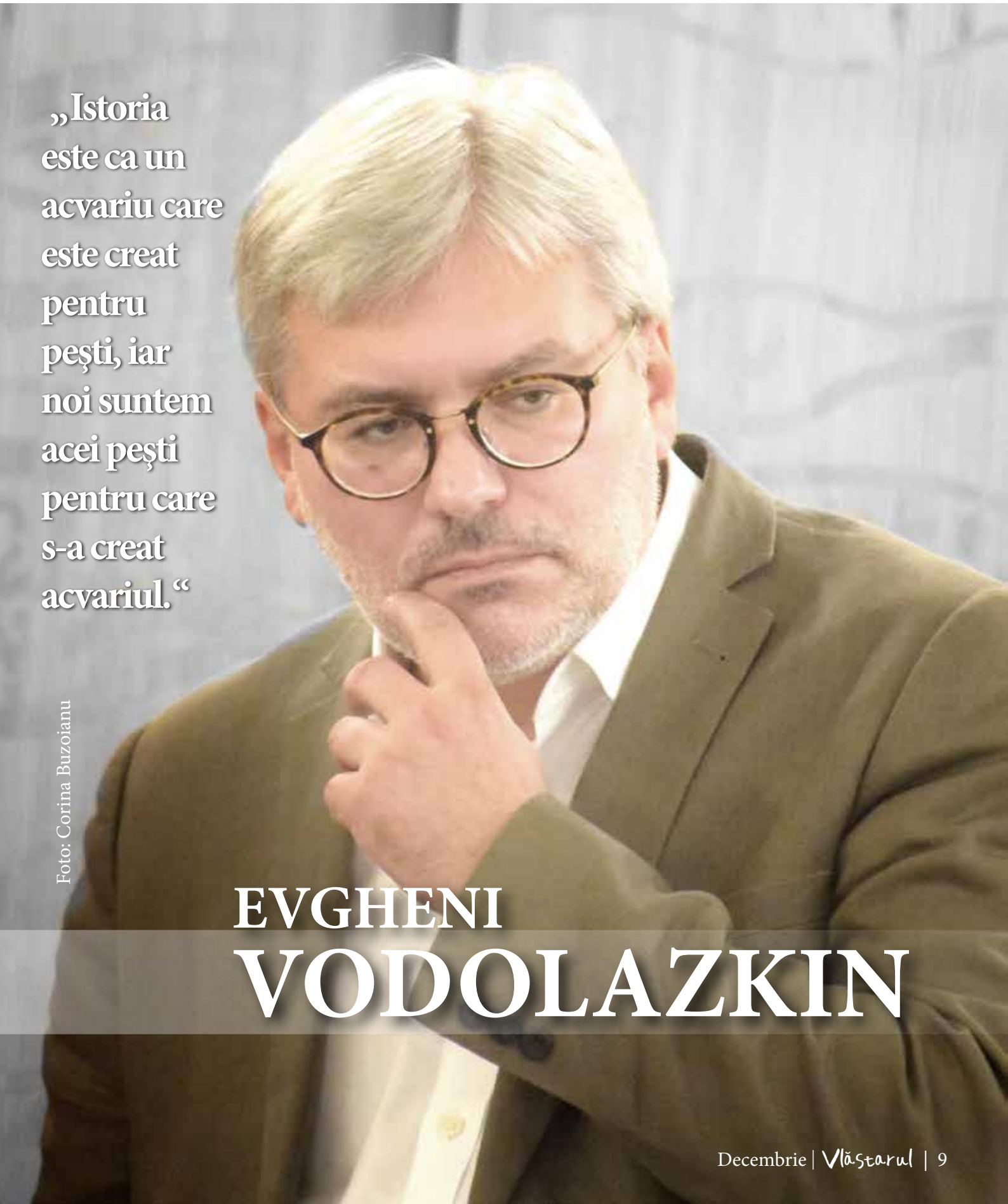

„Istoria este ca un acvariu care este creat pentru pești, iar noi suntem acei pești pentru care s-a creat acvariul.“

Foto: Corina Buzoianu

EVGHENI VODOLAZKIN

EVGHENI VODOLAZKIN...

despre OM și istorie

Ana Maria Calancea, 11F

***EVGHENI VODOLAZKIN** s-a născut în 1964 la Kiev, unde și-a făcut studiile universitare. Este doctor în științe filologice, specialist în literatura rusă veche. Debutează în 2005 cu romanul **Răpirea Europei**. În 2009 publică romanul **Soloviov și Larionov,** care se bucură imediat de succes, fiind nominalizat la premiile Andrei Belîi și Bolșaia Kniga (Marea Carte). În 2012 publică romanul **Laur** (Editura Humanitas Fiction, 2014), care devine revelația literară a anului 2013 în Rusia* (http://www.humanitas.ro/evgheni-vodolazkin).

Pe data de 5 octombrie a anului trecut, la Librăria Humanitas, Cișmigiu, a avut loc un eveniment deosebit: întâlnirea publicului cititor din România cu talentatul scriitor rus Evgheni Vodolazkin, cu ocazia lansării romanului „Soloviov si Larionov". Doamna profesoară Valentina Bilcea a anunțat în școală și, dorind mult să particip, am contactat-o, urmând să ne întâlnim la librărie. Când am ajuns, era deja aglomerat, așa că a trebuit să ne mulțumim cu un loc în spate. Înainte de a ceda cuvântul maestrului Vodolazkin, trebuie să subliniez câteva aspecte legate de romanul „Laur". Poate părea lipsit de interes pentru un elev de 16-17 ani prin tematică (un tânăr, Arseni, devenit Laur, care, în urma unor experiențe traumatizante, ajunge călugăr; imaginea unei Rusii din secolul XV chinuite de ciumă; italianul Ambrozie care are viziuni ale secolului XX), însă lectura în sine echivalează cu o călătorie uluitoare încât, vorba lui Orhan Pamuk: „lumea în care am pătruns și cu care ne delectăm este mai reală decât realitatea însăși". Este, cumva, o poveste despre forța cu care iubirea acționează și modelează spiritul. O poveste ce sfidează timpul, scris la prezent. De prisos să încerc să redau impactul acestei cărți. E incredibilă!

Reproduc, în cele ce urmează, afirmații ale autorului cu privire la romanele sale, la Rusia, la om, la istorie...

Eu sunt rus. Sigur că, în afară de Rusia, ți-e teamă să spui acest lucru în altă parte. Poate în Serbia. În afară de asta nu se prea poate. Eu iubesc mult Ucraina și vorbesc ucraineană. Am o mulțime de prieteni în Ucraina. Întotdeauna am scris în rusă și mă doare foarte mult ceea ce se petrece acum. Este o rană deschisă în inima mea. Nu știu, dacă ucrainienii m-ar fi considerat un scriitor ucrainian, probabil că aș fi fost fericit.

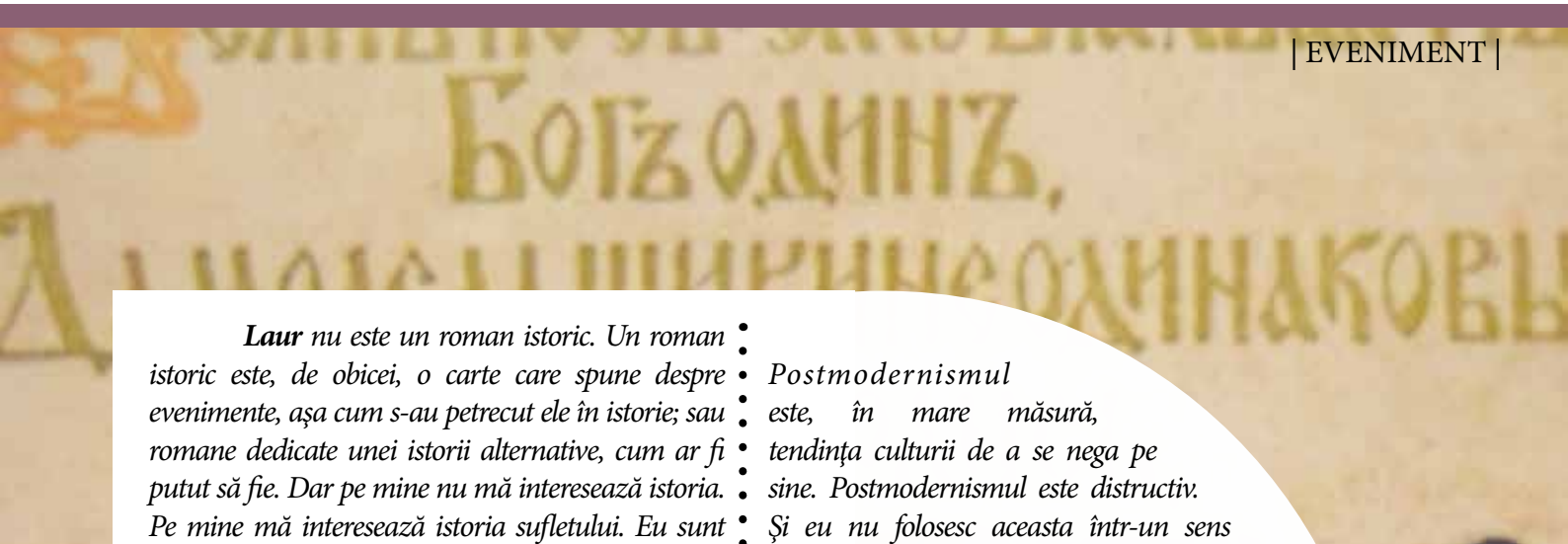

Laur *nu este un roman istoric. Un roman istoric este, de obicei, o carte care spune despre evenimente, aşa cum s-au petrecut ele în istorie; sau romane dedicate unei istorii alternative, cum ar fi putut să fie. Dar pe mine nu mă interesează istoria. Pe mine mă interesează istoria sufletului. Eu sunt istorie. Deşi oficial sunt filolog, eu mă ocup cu lucrul istoric. Şi, în calitatea omului care se ocupă de istorie, eu pot să spun să nu supraevaluaţi istoria. Istoria este ca un acvariu care este creat pentru peşti, iar noi suntem acei peşti pentru care s-a creat acvariul. Istoria este o ramă, iar noi desenăm acel contur care ar trebui să fie acolo. Exagerez puţin; îmi place foarte mult istoria.*

Ideea este că nu există un ţel comun sau general; omul are un anumit tel, personalitatea are un tel, iar istoria în sine nu are un ţel. Aceste romane, ambele, sunt despre istorie; despre plusurile şi minusurile istoriei. Atunci când am spus despre ***Laur*** *că nu este un roman istoric, am vrut să subliniez că nu este o cercetare a evenimentelor, ci este o cercetare a omului. În opinia mea, o literatură reală este cea care scrie doar despre om. Dacă un roman istoric cercetează viitorul şi dacă există apă pe Marte, asta nu este literatură. Dacă un roman istoric cercetează ce a mâncat Napoleon înainte de ora 8, aceasta nu e literatură. Iar dacă, într-un roman poliţist, se cercetează cine este ucigaşul, aceasta nu este literatură. Aceste cărţi devin romane, cum ar fi cel cu căutarea apei pe Marte, atunci când se scrie despre oamenii care caută această apă. Un român poliţist devine literatură atunci când creează anumite personaje. Romanul devine literatură nu atunci când spune ce a mâncat Napoleon, ci la ce se gândea înainte de Waterloo, cum se pregătea pentru aceasta şi cum a resimţit înfrângerea.*

Eu am incerat să nu vorbesc despre oamenii renumiţi în romanele mele.

Postmodernismul este, în mare măsură, tendinţa culturii de a se nega pe sine. Postmodernismul este distructiv. Şi eu nu folosesc aceasta într-un sens negativ. Pur şi simplu, câteodată, cultura are nevoie să se nege pe sine însăşi. Însă nu mai există postmodernism. Postmodernismul, în general, distrugea prin râs. Ruşii postmodernişti distrugeau realismul socialist şi realismul critic. În general, tot ce ai fi putut distruge. Însă, de fapt, ceva totuşi a rămas. Postmodernismul şi-a reevaluat forţele şi acum el s-a transformat în ceva care încă nu are niciun nume. A încetat să mai râdă şi a devenit serios.

Laur *a fost adesea denumit ca o viaţă post-modernistă sau un trai post-modernism. Însă* ***Laur*** *se află în albia acelei literaturi care a început să apară în Rusia recent. Şi ceea ce pare a fi în* ***Laur*** *ca o apariţie a postmodernismului, sunt de fapt trăsăturile poeticii medievale. Ştiţi că eu am asemenea lecţii pe care le prezint, dar acum nu am să va ţin în plus petru că nu este o tema general interesantă şi am să spun un singur lucru: Şi n-am să spun cu cuvinte ştiinţifice, ci cu cuvinte obişnuite, omeneşti. Cu moştenirea noastră slavă, trebuie să lucrăm. Şi trebuie să căutăm acele forme care să fie primite de tineri, de exemplu. Am încercat să găsesc o asemenea formă. Nu am vrut să fac presiune asupra nimănui. Nu am vrut să conving pe nimeni. Pentru că acum toţi sunt destul de nervoşi. Şi am vrut un singur lucru să spun: „Uitaţi, este această cale. Puteţi să mergeţi pe ea, puteţi să nu mergeţi.“ Când nu faci presini asupra oamenilor, când nu încerci să faci propagandă, ci pur şi simplu îţi exprimi punctul de vedere, în inimă o să se deschidă un fel de porţi care, de obicei, sunt închise.*

Cum se spune la noi în Rusia: „Nu trebuie să păstoreşti popoarele. Vorbeşte concret, cu un om concret, într-o limbă normală. Sigur, limbajul din ***Laur*** *nu este chiar foarte normal. Este limba rusă din secolul XIX până în secolul XXI, care a fost tradusă uimitor de bine, după cum mi s-a spus.*

Însă este acea limbă care a permis unui cititor, să zicem unui cititor tânăr, să nu se simtă străin la această sărbătoare. Viaţa nu este simplă dar ceva, totuşi, îţi dă. Este ceea ce am încercat să fac eu în romanul meu.

Atunci când oamenii aud un adevăr înalt şi important sub forma unei predici, adesea se întorc cu spatele. Acestea sunt adevăruri general cunoscute. Dar faptul că este un adevăr cunoscut nu înceteaz să mai f i e

adevăr. Trebuie să ştim să ne uităm la lucruri cu o privire proaspătă. Şi nu trebuie să tragi pe nimeni nicăieri.

De ce nu l-am lăsat pe Laur să fie ispitit? Pentru că este rus? Aceasta nu este cauza. Ruşii sunt atât de mult supuşi ispitei, o forţă înfricoşătoare. Sunt puţini care pot fi ispitiţi atât de mult cum este Laur. Mi se pare că Laur a avut multe ispite. Prima ispita este dragostea trupească între el şi Ustina. Şi nu a rezistat. Apoi, în viaţa lui, apare altă femeie şi rezistă în faţa acestei ispite. În general, întreaga lui viaţă este supusă ispitei deoarece nu îşi dă seama dacă procedează bine sau nu. Laur se îndoieşte permanent şi uneori vrea să lase totul şi să dispară. Dar el depăşeşte această ispită. În general, ar fi atins o problemă importantă: ispitirea sfinţilor. Sfinţii sunt oameni cu energie uriaşă. Pur şi simplu cunosc multe descrieri ale vieţilor sfinţilor. Imaginaţi-vă cum îi vine unui asemenea om (Laur) să se abţină. Pentru el este deosebit de dificil. Iar un sfânt nu este cel care nu păcătuieşte. Un sfânt este un om care păcătuieşte, dar se căieşte cu adevărat. Nici nu puteţi crede că există asemenea sfinţi.

Indiferent dacă oamenii sunt credincioşi sau nu, ei trebuie să aibă sentimentul vinei pentru ceea ce s-a întâmplat (n.r.: în istorie), *şi sentimentul unei responsabilităţi deosebite.*

Bucur Diana Andreea și Memu Bianca Nicoleta, 10D

CARIERA: ROL JUCAT PE SCENA VIEȚII

În cadrul *Săptămânii egalităţii de şanse între femei şi bărbaţi* (04-11 mai 2016), Colegiul Naţional „Spiru Haret“ a avut onoarea să găzduiască vineri, 6 mai 2016, la Sala Noica, o dezbatere organizată de ANES - Agenţia Naţională pentru Egalitatea de Şanse între Femei şi Bărbaţi.

Am participat alături de alţi spirişti la acest eveniment organizat de doamna prof. dr. Camelia Săpoiu şi de doamna Carmen Niculescu, consilier ANES. La dezbatere au fost invitate doamna Laura Hexan (şef departament Direcţia Pieţe Financiare, BCR) şi domnişoara Irina Toma (life & executive coach şi designer la Duran Art.).

Evenimentul a debutat cu prezentarea experienţelor trăite de doamna Laura Hexan. Dorind să se perfecţioneze pe plan profesional, pleacă în State, pentru a face facultatea, deşi îi este foarte greu departe de familie. Prin discusul său, am reuşit să descoperim societatea americană cu părţile bune şi mai puţin bune ale ei. Majoritatea întrebărilor au fost bazate pe înclinarea balanţei egalităţii de şanse între sexe. Răspunsurile au fost simple şi concrete şi notăm aici opinia Laurei Hexan: în State fetele au mai multe oportunităţi, deoarece aspiraţiile lor depăşesc cu mult ambiţia băieţilor.

Domnişoara Irina Toma ne-a impresionat prin libertatea exprimării şi prin faptul că ne-a dezvăluit diversele dorinţe şi preocupări din copilărie şi din adolescenţă. Atenţia tuturor spiriştilor a fost atrasă în clipa în care aceasta a început să-şi povestească drumul spre carieră. În ciuda domeniilor

în care s-a desfăşurat background-ul său profesional, precum juridic, administrativ şi bancar, se întoarce la marea ei iubire din copilărie, arta şi dragostea pentru frumos. La finalul discursului, toţi cei din sală ne-am întrebat ce vârstă are, având în vedere că a trecut prin atâtea experienţe. Nimeni nu a avut curajul să o întrebe, iar acest mister a rămas neelucidat.

Nu ştim ce invitaţi/ invitate au fost în celelate nouă licee din Bucureşti implicate în acest proiect, dar noi, cei din Spiru, am fost norocoşi prin prezenţa celor două doamne cu cariere de succes, în sensul că au fost două modele extrem de diferite din toate punctele de vedere: domeniul de activitate, studiile făcute, locurile de muncă, experienţele personale. Şi tipul de discurs a fost diferit ca registru, dar la fel de inspiraţional. Totul a fost în favoarea noastră, având ocazia să participăm şi la astfel de lecţii.

Spre final, doamna Carmen Niculescu a prezentat Campania "HeForShe", având ca scop promovarea egalităţii de şanse, indiferent despre ce vorbim: educaţie, sănătate, politică etc. Prin câţiva paşi simpli, majoritatea spiriştilor am aderat la această campanie.

Sperăm ca anul viitor, evenimente datorate Săptămânii egalităţii de şanse între femei şi bărbaţi să ajungă din nou şi la Colegiul nostru, pentru a avea posibilitatea să cunoaştem şi alte persoane de succes.

Spiriști față-n față cu scriitoarea

CRISTINA CHIPERI

*Pe data de 17 noiembrie 2016, în Sala Noica, a avut loc întâlnirea spiriștilor cu tânăra scriitoare CRISTINA CHIPERI, eveniment organizat de prof. Camelia Săpoiu, care ne-a mărturisit: „Cristina este o liceană din orașul Padova, născută în Moldova. Ea a reușit să devină una din cele mai citite scriitoare ale tinerilor italieni. Istoriile sale, publicate inițial online, au devenit foarte populare și au ajuns imediat în librăriile din Italia. În prezent, cărțile Cristinei Chiperi sunt traduse în zeci de țări. În România, cartea **My Dilemma Is You** a apărut la Editura Litera, iar lansarea se va desfășura sub forma unui turneu al tinerei autoare în cele mai importante șase licee din București, în zilele de 17 și 18 noiembrie a.c".*

„Când am împlinit 14 ani, colegele și prietenele mele m-au sfătuit să scriu o carte. *Wattpad* este o comunitate care permite oamenilor de toate vârstele să scrie și să își publice gândurile.

Am început să scriu de când eram mică tot felul de povestioare și eseuri și mi-am publicat pe această platformă primul roman. Mi-am structurat cartea ca pe un serial și, pe măsură ce scriam câte un episod, acesta era publicat, după care vizualizat - ceea ce îmi dădea un elan să scriu în continuare. După ce am publicat mai multe episoade, am fost contactată de o editură, care, la rândul ei, cunoscuse povestea mea. În ianuarie am publicat primul volum din trilogia „Dilema mea ești tu" și urmează să apară și celelalte două volume. Povestea este despre dragostea a doi tineri, care nu se agreează la început, chiar se urăsc. Cris, fata, se transferă din Los Angeles la o școală din Miami, unde nu cunoaște pe nimeni și este primită de colegi foarte bine. Se împrietenește cu sora lui Cameron. Astfel, încet, încet, se strânge legătura dintre Cristina și Cameron, fratele prietenei ei. Începe o poveste de dragoste, care se continuă în următoarele volume.

Am scris primul volum în patru luni, al doilea - în trei luni și, ultimul, în cinci luni. Am publicat primul volum când aveam 16 ani, adică anul acesta. Am început să scriu în secret, nu știa nimeni că vreau să scriu o carte. Cartea nu e inspirată din viața mea, nici din a prietenilor sau a colegilor mei, e totul o fantezie. Mama mă îndemna să nu mai scriu, deoarece pierd timpul în care ar trebui să îmi fac temele. Deci totul a fost în secret, doar eu și cartea mea. M-am inspirat dntr-un cântec, care se numește „Dilema mea", și, traducând textul cântecului, am brodat povestea volumelor trilogiei. Mi-am scris toată cartea pe telefon. Primul volum l-am scris vara, când eram în vacanță. Apoi, cursurile nu m-au lăsat să scriu în timpul zilei, după-amiaza îmi făceam temele și noaptea, între 12 și 4, scriam. Am avut

puţină imaginaţie pentru nume şi mi-am intitulat personajul principal cu numele meu. Ulterior, după ce scrisesem o parte din roman, m-am gândit să îl schimb, dar, fiind publicat în foileton, toţi erau obişnuiţi cu numele acesta, aşa că l-am lăsat aşa.

Fiind o scriitoare aşa de tânără, am mai puţin timp să mă întâlnesc cu prietenii şi să ies. Pe de altă parte, mă maturizez şi câştig faţă de colegii mei, pentru că lucrez la roman cu oameni mari, care mă învaţă să scriu şi care mă îndrumă.

Colegii şi prietenii mei nu au ştiut la început că eu scriu şi, după ce am publicat, ei m-au îndrăgit şi mi-au citit cartea. Am ţinut ascuns marea majoritate a timpului faptul că scriu şi, după ce am publicat, mi-am dat seama că nici colegii, nici profesorii nu şi-au schimbat atitudinea faţă de mine, pentru că ţineam foarte mult să îmi păstrez aceeaşi ţinută. La început, proiectul meu era să scriu o singură carte şi, apoi, editorul şi succesul cărţii mi-au dat imboldul de a scrie şi celelalte volume. Când am ajuns la mijlocul volumului doi, am avut o perioadă în care m-am blocat, nu mai ştiam să continui povestea, nu mai ştiam cum să îmi aranjez personajele şi nici finalul. Deci, nu a fost ceva premeditat, cu planuri iniţiale de trilogie.

Pe platforma pe care publicasem, editorii mi-au sugerat diverse variante de continuare şi, în final, mi-am găsit inspiraţia şi am reuşit să duc mai departe povestea. Aş sfătui pe oricine să se apuce de scris şi, cel puţin la început, să exprime absolut toate sentimentele, pentru că, ulterior, se mai cern.

Mie îmi plăcea foarte mult să scriu şi când am început, la 14 ani, am făcut-o numai din divertisment. Nu eram foarte sociabilă şi, pentru că nu mai puteam să îmi ţin toate trăirile vârstei în mine, am început să scriu.

Pentru a continua să scrii din ce în ce mai bine, trebuie să citeşti foarte mult. Acum mai scriu un roman pe care vreau să îl public. Am avut mai multe prezentări în Italia, în partea de nord şi, în România, aceasta este prima mea prezentare a cărţii. Am avut parte şi de critică negativă, care îmi pare constructivă acum, pentru că eram la început şi am învăţat multe până când am reuşit să scot un roman bun; cu al doilea şi cu al treilea deja e diferit. Ţelul meu este să termin liceul şi să fac facultatea, iar ceea ce scriu, scriu în timpul liber. Dar, dacă va deveni ulterior o meserie, va fi foarte bine.

Mama mea, ca orice mamă, îmi controla, din când în când, telefonul şi computerul şi, când a văzut până la ce oră stăteam noaptea şi scriam, s-a supărat şi a fost nemulţumită. În afară de materia de liceu, citesc foarte multe cărţi fantasy şi cărţi de dragoste, specifice vârstei. Nu sunt hotărâtă ce facultate vreau să urmez.

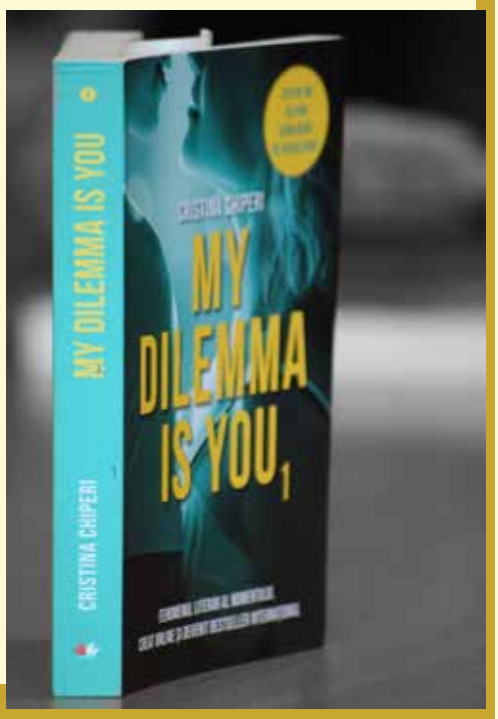

Momentan, intenționez să îmi termin liceul și, după aceea, mă voi hotărâ între literatură și jurnalistică. Îmi plac foarte mult engleza și literatură italiană. Înțeleg română și vorbesc spaniolă, italiană, engleză, latină și greacă. Vreau să demonstrez, prin intermediul acestei cărți, că orice suferință din dragoste se poate depăși. De asemenea, vreau să demonstrez că personajul meu principal, la început foarte sensibil, ajunge prin suferințele și întâmplările din timpul anilor de liceu, să se întărească și să se pregătească pentru viață. Probabil că, la sfârșitul volumului II, veți mai fi impresionați, deoarece se sfârșește destul de tragic. Nu se ajunge la limită, dar Cameron și Cristina trec printr-un moment greu. Eu consider că nu poți să stai cu cineva care te-a înșelat de mai multe ori. Încerc să fac cititorii să înțeleagă că încrederea în partener este foarte importantă. Personajul nu îmi seamănă deloc și l-am construit în acest fel pentru ca oamenii să nu creadă că eu și protagonista suntem aceeași persoană.

Text: Roxana Diaconescu, 9C
Foto: Corina Buzoianu

PĂRERI ALE SPIRIȘTILOR

Mi se pare o carte scrisă după niște tipare des întâlnite, cu un subiect nu foarte atrăgător, fiind mai mult o carte comercială. M-a impresionat mai mult faptul că o tipă de aceeași vârstă cu mine se bucură de un asemenea succes, decât romanul propriu-zis. (Antonia, 16 ani)

Mi-a plăcut foarte mult această carte, deși am citit doar primul volum al trilogiei. Povestea lui Cris m-a ținut în suspans, am așteptat cu nerăbdare să aflu cum se continuă viitorul fetei. Finalul primei părți este surprinzător și, cu siguranță, voi citi și celelate două părți ale trilogiei, cu aceeași curiozitate. (Bianca M., 16 ani)

*Sincer, nu citesc cărți de acest gen, cum este **My Dilemma Is You**. Consider că este o poveste de dragoste clișeică, fără originalitate. Poate că autoarea va deveni mult mai bună în ceea ce face dacă va continua să scrie, în timp.* (Catinca, 15 ani)

Pentru o primă carte, nu e rău - acțiunile se leagă, iar majoritatea personajelor sunt constante în tipologie. Cartea însă urmează un clișeu: fata întâlnește băiatul rău, nu se înțeleg la început, se clădește tensiune și bam! ea nu mai rezistă și sunt împreună. Reacțiile personajelor mi s-au părut forțate și deloc naturale. Să nu mai zic de triunghiul amoros obligatoriu (din nou, total clișeic). (Sarah, 16 ani)
(sursa: http://cameliasapoiu.blogspot.ro/2016/)

FESTIGAL

Text și foto: *Daniela Vasilache, 9E*

„DIN GALAXIE, DE PE CEA MAI ÎNDEPĂRTATĂ STEA, SE TRĂIEȘTE, SE ÎNTÂMPLĂ, ÎNCEPE FESTIGAL!“

Aceste cuvinte au fost cele care au deschis oficial cel mai așteptat show din București, susținut la Sala Polivalentă, pe 1 și 2 decembrie. Tema spectacolului a fost „Am un vis“. Teatrul, circul, jocul de lumini, muzica, dansul și costumele fantasy s-au îmbinat, creând o poveste despre cinci copii care participă la concursul „Talente Galactice“ pentru a-și putea îndeplini visurile. Juraţii au fost Priză (Connect-R), prințesa Leia (Feli), Ariel (Elena Gheorghe) și Soare (Sore).Prezentatorul concursului interstelar a fost Mr. Oarecare (Smiley), care, împreună cu vrăjitorul Festi (Pavel Bartoș), au prezentat și întregul spectacol.

Pe lângă vedetele menționate mai sus, au mai participat: Nicole Cherry, Andra Gogan, Alex Velea, Alina Eremia, Bibi, Puya, Anda Adam, Lora, trupa Shot, Randi, Corina. Artiștii care au contribuit la realizarea „FESTIGALULUI“ au devenit, pentru trei ore, niște popstaruri intergalactice, îmbrăcate în ținute viu colorate și machiate într-un mod spectaculos. Aceștia aveau misiunea de a insufla speranță, încredere în sine, de a stârni celor din public anumite sentimente și chiar de a-i determina să se întrebe care este visul lor.

Spectacolul a fost deschis de un joc de lumini, însoțit de reprezentații ale trupei de dansatori și acrobați, fiind urmat apoi de venirea pe scenă a lui Smiley și Alex Velea pentru a interpreta piesa „Cai verzi pe pereți“. (…)

Am apreciat foarte mult că, în acest joc scenic, regizat de Ștefan Haves, s-au îmbinat divertismentul cu educația. Umorul a fost, în principal, asigurat de Puya.

Dacă ar fi să spun ce mi-a plăcut cel mai mult la „FESTIGAL“, cred că aș alege modul în care artiștii stabileau o puternică conexiune cu publicul.

„FESTIGAL“ a fost o poveste plină de muzică, culoare și magie, un eveniment unic, o călătorie către descoperirea universului „galactic“ din interiorul fiecăruia, o metaforă vie. Ne-a învățat să nu ne pierdem speranța, să luptăm pentru a ne îndeplini visurile și să nu renunțăm niciodată la ceea ce ne dorim. Dar tu… care este VISUL tău ?

BALUL BOBOCILOR 2016

7 NOIEMBRIE - O SEARĂ DE NEUITAT...

Text şi foto: *Ştefan Vîlcu, 9C*
Zane Rania, 9E

Ziua decisivă, 22 septembrie. Ziua preselecţiilor! O zi plină de emoţii şi încărcată de suspans… Venise momentul în care trebuia să aflăm norocoşii aleşi. Aici apare întâmplarea amuzantă. Unul dintre noi, Ştefan Vîlcu, nu a fost selecţionat la concursul de Miss şi Mister... A fost un moment plin de tristeţe şi de dezamăgire. DAR, surpriza a venit doar după trei zile: unul dintre concurenţi s-a retras şi, astfel, Ştefan a putut participa. Pot spune că am fost cu toţii surprinşi, dar şi fericiţi. Aşadar, într-un final, viaţa îţi oferă ceea ce îţi doreşti. A fost o lună plină de multă muncă şi stres, dar totul a meritat. Orele pline de elan, încordare şi toate clipele frumoase petrecute alături de colegii noştri… o să ne lipsească tuturor. Chiar cu o săptămână înainte (luni, 31 octombrie) am relizat că momentul culminant se apropie cu paşi repezi. În acele clipe ne-au cuprins sentimente de frică şi emoţie. Deşi dorea fiecare să câştige, cel mai important era să creăm o atmosfera unică şi să transmitem bucuria de a fi în acest liceu.

ZIUA CEA MARE

Cu emoţii ce ne cuprindeau treptat pe fiecare, ne apropiam de momentul decisiv. Eram conştienţi că munciserăm enorm ca să transmitem colegilor o atmosfera unică, de neuitat. Deşi strădania noastră fusese proporţională cu ceea ce doream să obţinem, nu puteam trece cu vederea teama ce se citea pe chipul fiecăruia. Atunci am realizat că, în ziua aceea, mai mult decât la repetiţii, cel mai important este să fim o echipă. Am început să ne relaxăm, să râdem şi să fim mai uniţi ca niciodată. Aceasta a fost partea cea mai frumoasă a balului: nu momentele individuale,

ci acele clipe când reuşim să arătăm că suntem fericiţi în liceul, colectivul şi grupul în care ne vom petrece, probabil, cei mai frumoşi patru ani din viaţă. De aceea, pe scenă, am reuşit să strălucim toţi, ca un grup. Şi aşa, a sosit clipa mult aşteptată: DECERNAREA PREMIILOR – locul 3… locul 2… premiul pentru popularitate şi… titlul de Miss& Mister: Rania Ioana Zane (din a IX-a E) şi Andrei Ştefan Vîlcu (din a IX-a C).

Le mulţumim tuturor celor care au fost alături de noi şi ne-au susţinut pe tot parcursul acestei călătorii magice. Mulţumim organizatorilor, colegilor, grupului BAM BAM BAM şi, nu în ultimul rând, celor care au făcut balul posibil, domnii profesori. SPIRU HARET, te iubim!

Interviu cu actorul Rareș Florin Stoica

Foto: http://ziuadecj.realitatea.net/

Daria Pârvu, 10 E, Alexa Oțet, XI A

Lumea teatrului continuă să mă fascineze de ceva timp şi cu atât mai mult cei care îi dau viaţă şi care o colorează: actorii. Astfel că, într-o seară de octombrie, după spectacolul "Trei" de la Teatrul Act, am avut ocazia să stau de vorbă cu actorul Rareş Florin Stoica, o fire caldă, care iubeşte oamenii în toate tonurile lor şi care îşi descoperă o nouă latură a propriului univers de fiecare dată când se pregăteşte pentru un rol. Odată ce îl veţi vedea la teatru, energia pe care o transmite acolo vă va rămâne cu siguranţă în suflet.

Daria Pârvu: Cum a arătat copilăria ta, Rareş? Ai fost genul de copil care dădea **„reprezentaţii“ în faţa prietenilor sau ai descoperit mai târziu joaca de-a atitudinea, de-a vocile şi de-a privirile?**

Rareş Florin Stoica: Am avut o copilărie foarte ludică, în sensul în care eram regizor când eram mic şi atrăgeam foarte mulţi alţi copii, ca să fac tot felul de reprezentaţii. Făceam de la circ până la diverse alte spectacole şi preluam chiar şi personaje din filme. A fost foarte interesantă copilăria mea. Asta în partea ei fericită... Sunt şi părţi nefericite, dar noi ar trebui să vorbim cât mai mult în perioada asta de părţile fericite. De multe ori, când întrebi pe cineva ceva, se plânge. Trebuie să ne gândim că e mai important să transmitem şi să vorbim lucruri pozitive, ca să le şi aducem cumva în universul nostru. Ieri, de exemplu, am avut o discuţie cu nişte oameni şi le povesteam de cât de important e în momentul acesta să transmiţi dragoste în jurul tău şi că, de fapt, foarte puţine persoane ştiu să mai facă asta în ziua de azi.

STUDII:

- absolvent, actorie, al Universității „Babeș-Bolyai", Cluj-Napoca, promoția 2011, clasa conf. dr. Miklós Bács
- rol de licență: Irod din ***Jesus Christ Superstar*** de Andrew Iloyd Webber, la studioul „Radu Stanca", Cluj
- student master, anul I actorie teatru, U.N.A.T.C. București, clasa prof. Gelu Colceag, 2011
- SCURTMETRAJE:

Eric- ***Omleta, aragaz***, regia Ioana Turcan
Băiatul - ***Relație***, regia Anca Ardelean

D.P.: Cum a fost prima ta experienţă la teatru, primul tău „rol“ de spectator?

R.F.S.: Primul meu rol de spectator a fost la Sibiu (oraşul natal). Nu mai ţin minte foarte bine, dar ştiu că mă duceau ai mei la teatru când eram micuţ. Mama chiar a fost pe scena Teatrului „Radu Stanca“ din Sibiu şi, cumva, s-a creat o legătură. Primul spectacol de care îmi aduc aminte a fost ***Norii*** de Aristofan, în regia lui Florin Zamfirescu. M-am îndrăgostit de spectacolul acela, pentru că a fost şi primul la care aveam o conştientizare mai mare şi începea să îmi placă mie teatrul foarte mult. Spectacolul acesta m-a îndemnat să urmez actoria...

D.P.: Cum ai resimţit contactul cu publicul după prima apariţie pe scenă?

R.F.S.: Prima apariţie a fost în ***Viflaimul***, un spectacol de Crăciun, pe scena de la Teatrul Naţional „Radu Stanca“ din Sibiu, în regia lui Adrian Răţoi, care mi-a fost profesor de actorie în liceu. Am învăţat o grămadă de lucruri de la el şi a fost prima dată când am înţeles ce înseamnă să îţi laşi ruşinea în cui înainte să intri în sala de curs, ce înseamnă să fii deschis şi să îţi conştientizezi corpul, ritmicitatea pe care trebuie să se bazeze actorul şi toate lucrurile care sunt în interiorul nostru. Unele se învaţă, pe altele le ai, sunt nişte aptitudini cu care vii pe lumea asta. Legat de primul contact, ştiu că am fost foarte emoţionat şi că m-am bâlbâit foarte tare la început... Eram Irod în spectacolul acela.

D.P.: Te-am văzut recent în *Cocoşi*, la Teatrul Naţional, alături de Vlad Nemeş şi Fulvia Folosea, spectacol regizat de Horia Suru. Ţi-a ridicat personajul John o problematică diferită sau te-a făcut să te întâlneşti cu un Rareş pe care nu l-ai mai văzut până acum?

R.F.S.: Da, să ştii că da. Ieri seară [7.10.2016] am avut spectacolul la Târgu Mureş şi am jucat la Teatrul 74, un spaţiu independent, extraordinar de frumos, care are o energie curativă. A fost extrem de emoţionant spectacolul, pentru că publicul a fost amplasat de jur împrejurul nostru. Iniţial, aşa a fost conceput, ca la Teatrul Act din Bucureşti. Vreau să spun că acest rol m-a provocat. Chiar am stat vreo săptămână înainte să accept să-l joc, pentru că nu sunt de acord cu foarte multe lucruri. Cu siguranţă, mulţi dintre noi sunt indecişi în viaţă şi nu ajung la o decizie concretă, dar chiar să ajungi în punctul în care „să îţi pui în faţă cele două iubiri“?! Până la urmă, de aici porneşte drama, de la iubire.

D.P.: După experienţa de până acum, cum stă treaba cu teatrul şi cum l-ai defini?

R.F.S.: Teatrul e o chestie foarte complexă. Teatrul, aşa cum îl percep eu, e locul unde eu m-am regăsit, unde am înţeles ce înseamnă să te cunoşti pe tine, e una dintre singurele meserii din lumea asta care te face să te cunoşti cu adevărat, să îţi ştii limitele, să ştii că poţi să îţi extinzi limitele, că poţi să te duci şi mai mult...Eşti un Univers întreg!

D.P.: Simţi că te-ai fi irosit dacă nu ai fi ales actoria? Te-ai fi văzut făcând altceva?

R.F.S.: Când eram mic, îmi doream să fiu musafir, în primul rând, pentru că mi se părea foarte fain. Veneau tot felul de persoane la noi acasă şi erau servite, erau bine primite. Apoi am vrut să fiu avocat. Ai nevoie de actorie şi acolo, până la urmă, ca să susţii o cauză în care ar trebui să crezi, să susţii vinovăţia sau nevinovăţia cuiva. Nu ştiu dacă m-aş fi irosit. Mă bucur că am ales asta şi că le pot transmite unor oameni nişte lucruri, pentru că sunt multe persoane care au nevoie o experienţă cum e teatrul, care se întâmplă pe viu, aici şi acum.

D.P.: Care crezi că este menirea actorului în lume?

R.F.S.: Înainte, actorul era perceput ca fiind o entitate care cultivă lumea din jurul lui. Ce frumos, nu? Astăzi, terminând şase sute de actori pe an, e destul de greu. Trebuie să cauţi actorul care trebuie să fie omul. Sunt şi vremurile mai dificile, viaţa te aleargă foarte mult şi fiecare trebuie să îşi găsească locul lui, dar dacă vrei cu adevărat, poţi să faci asta. Eu am noroc, sunt profesor la o şcoală, împreună cu un alt coleg, Dragoş Savu, şi avem cincizeci de copii spre educare. Pentru că teatrul e o formă de educare, până la urmă, şi îmi place foarte mult să fac asta. A fost un moment în viaţa mea când actoria nu m-a mai atras atât de mult şi existau copiii aceştia în viaţa mea şi efectiv eram de-a dreptul emoţionat, pentru că trebuie să te duci acasă şi să îţi pregăteşti lecţiile. Totuşi, te bazezi şi pe intuiţie, feedback, atmosfera din momentul respectiv. Aici şi acum este foarte important în teatru. Trebuie să fii prezent, să nu te gândeşti la viitor sau la trecut. Mulţi dintre noi au trecut prin momente în care nu erau aici, erau ca într-o ceaţă, unde nu percepeau cum trebuie. Eu simt că începem să ne trezim puţin şi mă bucur că tânăra generaţie e foarte inteligentă şi puternică şi am mare încredere că se pot schimba lucruri în bine.

D.P.: Cum ai resimţit succesul şi care a fost abodarea ta faţă de el?

R.F.S.: Am simţit ce înseamnă succesul, mai ales în copilărie. Când mă duceam la concursuri, tot timpul luam locul întâi. Îmi amintesc şi acum când am fost la olimpiada naţională de actorie unde am luat locul întâi pe ţară. După care am avut primul meu rol principal, în timpul masterului, la Teatrul Naţional, *Băiatul din ultima bancă*, unde am lucrat cu profesionişti. Am fost nominalizat la UNITER pentru debut, nu am câştigat, dar să ştii că mi s-a urcat puţin la cap şi nu am ştiut să gestionez succesul, sau cel puţin ce credeam eu că înseamnă succesul. Până la urmă, ce înseamnă succesul? Astăzi poţi să fii de 100% şi mâine să fii 0. Dacă am învăţat ceva datorită meseriei, e că trebuie să ştii să îţi echilibrezi foarte bine sinele, ca să poţi transmite pe scenă exact ce trebuie.

D.P.: Care este mesajul tău pentru tinerii spirişti şi nu numai, care sunt pasionaţi de teatru şi film şi vor să urmeze actoria?

R.F.S.: Eu mă bucur foarte mult să aud lucrul acesta. Mă sperie puţin faptul că foarte mulţi tineri au impresia că, să fii actor, e o chestie foarte *catchy*, când, de fapt, nu e aşa. Mulţi o percep ca o fiţă. Dacă tu simţi cu adevărat că ai o chemare pentru chestia asta şi simţi că ai putea să transmiţi ceva unor oameni, că o să ai un rol în universul teatrului, atunci cred că e bine să faci meseria asta. Din propria experienţă, poţi să te descurci doar din teatru! Este, într-adevăr, mai greu, dar poţi să o faci. Trebuie să te zbaţi puţin, să fii ca un peşte pe mal... Şi apoi o să găseşti şi apă, iar unde e apă, e viaţă.

D.P.: În ce spectacole şi unde putem să te vedem în perioada următoare?

R.F.S.: Mă puteţi vedea în *(D)efectul Placebo*, care e un proiect 9G („Noua generaţie"), la Teatrul Naţional Bucureşti. Este un spectacol început de la 0, făcut de actori, cu text scris de noi, ceea ce a fost iarăşi o provocare. Una care a ţinut două luni. Eram foarte obosiţi, pentru că noi, actorii, nu suntem obişnuiţi să trecem prin procesul acesta, dar a ieşit bine spectacolul şi are un mesaj foarte potrivit pentru perioada în care ne aflăm, perioadă în care internetul monopolizează totul. Trebuie să ai grijă... E limita pe care trebuie să o ai cu orice în viaţă. E important să găseşti echilibrul, armonia.

Mă mai puteţi vedea în *Trei,* la Teatrul Act, care e un spectacol drag mie, un spectacol atfel, unde eu am şansa să învăţ de la doi mari actori: Costică Drăganescu şi Gavril Pătru. Mai am *Cocoşi*, care a devenit un spectacol drag, pentru că e făcut cu foştii mei colegi de clasă de la Cluj, unde am studiat. Apoi este vorba, în acest spectacol, şi de domnul Ionel Mihăilescu, care este, de fiecare dată, o adevărată apariţie Pentru că aduce o anumită atmosferă şi asta înseamnă experienţa, până la urmă. În prezent, pregătesc încă două noi producţii la două teatre diferite: la Teatrul Naţional lucrez la un spectacol în regia lui Alexander Morfov, unde joc un sergent, şi la Teatrul Mic, unde o să joc Moritz în *Deşteptarea primăverii,* în regia lui Vlad Cristache. Am, de asemenea şi un performance la Teatrul German din Timişoara, cu Olga Diana Török, care m-a contactat, şi sper să iasă ceva bun. Să fii performer şi actor în acelaşi timp e ceva mult mai complex, trebuie să acumulezi multe date, dar cu cât ştii mai multe, cu atât e mai bine. Totodată, ai impresia că ştii mai puţin...

Despre anii de școală... și nu numai

Vlad Asaftei, 10A
Cătălin Apătean, 12C

MIRCEA DUMITRU (n. 14 iulie 1960) este filozof român, profesor de logică la Facultatea de Filozofie și rector (din 2011) al Universității din București. Este membru corespondent al Academiei Române (din 2014). Ocupă, de asemenea, din iulie 2016, fotoliul de ministru al educației.

Biografia domniei sale cunoaște un traseu cel puțin interesant: este absolvent al Liceului de muzică nr. 1, București, urmând, între anii 1981 - 1985, cursurile Facultății de Filosofie, Universitatea București. Între anii 1994 - 1998 studiază la Tulane University, New Orleans, SUA, iar din 1998 este Doctor în Filosofie, Universitatea București. (sursa: wikipedia)

Începutul lunii august. O echipă începuse munca în cadrul unui proiect, al cărui termen limită era luna octombrie. După câteva demersuri, am reușit, însoțiți de profesorii coordonatori, să obținem o întrevedere cu domnul Ministru al Educației, Mircea Dumitru, care a răspuns cu promptitudine întrebărilor legate de proiect. Acestea aveau în vedere fenomenul migrației în context european. Ulterior, domnul Ministru a avut amabilitatea de a ne împărtăși câteva amintiri din perioada liceului...

Vlad Asaftei: Ce ne puteți spune despre perioada liceului?

Mircea Dumitru: În învățământul muzical și în învățământul artistic, fiecare elev lucrează direct cu un profesor. Există și ore în care sunt mai mulți elevi la un loc, cum sunt orele obișnuite, dar sunt orele de deprindere a instrumentului, de artă, în general, în care se lucrează cu un număr foarte mic de elevi. Se creează, astfel, o relație foarte puternică, directă și pasională între profesor și elev. Am avut șansa să am profesori foarte buni, iar Liceul de Muzică, în vremea respectivă, înregistra performanță excepțională. Orchestra de Cameră a liceului era

numărul 1 la vremea respectivă, cânta la nivelul unei orchestre simfonice.

V.A.: De ce liceul de muzică?

Mircea Dumitru: La mine a fost așa... Am vrut să fac matematică. Până în clasa a opta, eram convins că voi studia și matematică, și muzică. Apoi, în clasa a noua, am mers doar pe linia muzicală. Matematica era disciplină obligatorie în planul de învățământ, dar nu mai puteai să lucrezi în fiecare zi. De altminteri, fac o mică paranteză, exista o corespondență foarte interesantă între a studia muzica și a studia matematica.

Tot așa cum la muzică trebuie să exersezi în fiecare zi, ore în șir, pentru a deprinde instrumentul și pentru a păstra tehnica instrumentală, și matematica cere același efort. Într-un fel, și matematica, și arta instrumentală sunt mai degrabă apanajul tinereții. Adică, ești un foarte bun instrumentist sau nu ești deloc și aceasta se vede încă din tinerețe. Sunt puține cazuri in care matematicienii au fost creatori până la sfârșitul vieții, și ei au fost genii autentice... spre deosebire de filozofie, unde se spune că tinerețea este undeva pe la vreo 70 de ani - dacă ai norocul să ajungi la vârsta respectivă. Am ajuns la Filozofie, practic, neputând ajunge nici la matematică, nici la muzică. Cam asta a fost, printr-o definiție negativă. Printr-o definiție pozitivă, am ajuns la Filosofie pentru că mi-a plăcut foarte mult gândirea bazată pe reguli clare, pe modele mai abstracte, pe o anumită precizie și rigurozitate, de fapt o gândire de tip matematic și formal. Genul de filosofie pe care l-am cultivat si pe care îl practic este destul de apropiat de știință, mai apropiat de știință, decât de eseistică."

Cătălin Apătean: Cum își petreceau timpul tinerii?
M.D.: Foarte frumos, erau liberi, părinții îi lăsau mai liberi decât îmi las eu acum copiii, eram, într-un fel, mai puțin preocupați de riscuri. Sigur, n-aveam internet, n-aveam Facebook, n-aveam telefoane mobile, Gadget-uri, dar exista o calitate a relațiilor prieteni-colegi, o intensitate a dialogului direct, care, acum, nu știu dacă mai există, nu pot să judec, pentru că am depășit vârsta. ... Eram destul de retras și de timid.

C.A.: Există vreun secret pentru reușita în viață?
M.D.: Eu cred că trebuie să faci ceea ce îți place foarte mult, pentru că, dacă faci o viață întreagă lucrul acela și nu îți place, e o adevărată povară, ca să nu folosesc un cuvânt mai greu. Pe de altă parte, sigur că intervin și alte considerente legate de cât de ușor poți să găsești un loc de muncă (influența familiei). În cazul meu, decizia de a renunța la muzică și de a face filozofie n-a fost întâmpinată cu foarte mult entuziasm în familie, dar nici n-a fost reprimată. De aceea, cred că trebuie să decideți asupra ce vreți să faceți, ce simțiți că veți face cu plăcere și cu pasiune și cu mare credință toată viața, indiferent de alte sfaturi si de considerente sociale, familiale.

C.A.: Dumneavoastră ați procedat astfel?
M.D.: Da. Am încercat să merg pe drumul meu.

V.A.: Știm că sunteți adversar declarat al metodei copy-paste. Ce urmează?
M.D.: Noi sperăm mai mult decât să punem frână, sperăm să eradicăm fenomenul acesta. Măsurile sunt instituționale, știți că există un consiliu care a început să funcționeze acum o lună, care are un regulament nou. Acronimul este CNATDCU (*Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor, Certificatelor Universitare*). Membrii acestui consiliu și-au luat în serios misiunea, deja au dat câteva verdicte. Eu sper (și cei cu care colaborez) că nu e vorba numai de o chestiune de dreptate, de justiție, ci și una de pedagogie națională. De exemplu, oamenii să fie învățați și școala trebuie să îi învețe, chiar și la nivelul dumneavoastră, unde sunteți destul de departe de a face un doctorat, regulile unei munci intelectuale oneste. Aceasta înseamnă multe schimbări în școală privind atât felul în care vi se formulează temele pentru orele dumneavoastră obișnuite, cât și felul în care dumneavoastră abordați sarcina aceasta scolastică. Tentația facilă de a copia, de a lua de la alții și de a pretinde că este opera ta, ar trebui să fie descurajată chiar de către dumneavoastră. Nu e nimic reprobabil sau nu este nimic rușinos în a spune într-un eseu sau într-un referat că ați luat un fragment de la cineva, sursa poate fi Internetul sau o carte. Dar trebuie să menționați chestiunea asta și adăugați comentariile pe care vreți să le faceți, în care aprobați ce se spune acolo sau infirmați, formulând propriile idei. Tendința de a te împărtăși fără limite din munca altora, fără să recunoști meritul celui care a depus acea muncă, vădește totală imoralitate. Să vă spun sincer, acum patru ani, când, pentru prima oară, a apărut scandalul acesta public, foarte mulți studenți buni pe care îi am la facultate, studenți din anul I sau din anul al II-lea, erau puțin nedumeriți, puțin derutați. Înțelegeau care este acuzația care se aduce cuiva care copiază de la altcineva fără să declare că folosește niște surse fără să le pună în evidență, dar unii dintre ei mi-au spus foarte sincer că ei, în școală, au fost învățați să ia de pe internet. Nu li s-a spus niciodată că ar fi o problemă cu asta. Profesorii sunt relativ mulțumiți pentru că primesc niște referate de la noi, noi suntem mulțumiți pentru că primim o notă bună/acceptabilă, deci toată lumea e fericită. Bun, dar asta e școala pe care o vreți? Dacă vreți o astfel de școală, atunci să nu ne mai lamentăm că învățământul e mediocru. Sunt aspecte pe care trebuie să le negociem într-un mod inteligent. Vrem o școală bună, adică vrem o diferențiere pe bază de competență, de performanță și așa mai departe, atunci sunt reguli care trebuie respectate. În alte locuri, plagiatul, chiar la nivelul facultății, este foarte sever pedepsit. În momentul în care un student/ o studentă este prins/ă că a plagiat, este exmatriculat/ă fară drept de atac. Își pierde bursa, poziția de student și mai pleacă și cu un dosar în care s-a pus ștampila de plagiator.

V.A.: Vă mulțumim!

Galeria C.N. „Spiru Haret“

Cristian Maria, 9 E

Iris Paun, 10 A

RETROSPECTIVA FOTBALISTICĂ 2016

Text: **David Popa, 9 E**

Anul 2016 s-a dovedit a fi foarte interesant în lumea fotbalului, fiind dominat de multe surprize. Magia, talentul şi perfecţiunea jucătorilor de top au atras atenţia tuturor iubitorilor acestui sport uimitor. Vă voi prezenta mai multe subiecte care rezumă ceea ce s-a întâmplat pe parcursul anului, precum:

1.PERIOADA DE TRANSFERURI DIN IARNĂ

În perioada de transferuri desfăşurată de-a lungul lunii ianuarie, s-au realizat multe mutări inteligente, pe sume impresionante. Pentru a vă prezenta cum s-au derulat evenimentele, am întocmit un top 5, care include cele mai răsunătoare transferuri.

TOP 5 TRANSFERURI DIN IANUARIE 2016:

(sume prezentate conform siteului *www.transfermarkt.com*):

5.STEPHAN EL SHAARAWY - jucătorul supranumit "Il Faraone" de către fanii săi, a fost împrumutat de AS Roma de la AC Milan.

4.GIANNELLI IMBULA - mutarea neașteptată a costat-o pe echipa Stoke City 25 de milioane de euro pentru a-l prelua pe fotbalist de la FC Porto.

3.RAMIRES - echipa chineză Jiangsu Suning i-a plătit lui Chelsea 28 de milioane de euro pentru a-şi asigura serviciile jucătorului de origine braziliană.

2.ARDA TURAN- transferul său a fost realizat pe suma de 34 de milioane de euro, banii plătiţi de FC Barcelona fiind încasaţi de rivală la titlu, Atletico Madrid.

1.JACKSON MARTINEZ - jucătorul columbian, a fost cumpărat cu 42 de milioane de euro de la Atletico Madrid, destinaţia fiind echipa chineză, Guanghzou Evergrande.

UEFA CHAMPIONS LEAGUE 2015-2016

Uefa Champions League este, fără îndoială, cea mai spectaculoasă şi mai puternică competiţie desfăşurată la nivelul cluburilor europene. În sezonul 2015/2016, Liga Campionilor s-a aflat la a 61-a ediţie şi câştigătoarea trofeului a fost echipa spaniolă Real Madrid, aceasta reuşind să obţină al 11-lea trofeu din istoria sa.

Ediţia a început din toamna anului 2015 cu calificările şi faza grupelor, însă voi realiza retrospectiva rundelor eliminatorii, desfăşurate între lunile februarie şi mai ale acestui an. Echipele de top ale Europei au făcut legea, ca de obicei, în aceste faze ale ligii, însă printre ele şi-au găsit locul şi cluburi ca PSV, Gent, Dynamo Kiev şi AS Roma. Surprizasferturilor de finală a fost eliminarea câştigătoarei en-titre a trofeului, FC Barcelona , de către Atletico Madrid. Multă lume se aştepta ca echipa lui Messi să ajungă însemifinale, ţinând cont de forma lor fantastică din campionat, însă determinarea şi forţa grupării din capitala spaniolă le-au distrus orice speranţă catalanilor.

Atletico şi-a continuat numărul şi în semifinale, unde a învins-o pe Bayern Munchen, o adevărată putere a fotbalului european, reuşind să-şi câştige locul în finală. Clubul a întâlnit-o în ultima rundă pe rivala oraşului, Real Madrid, care a avut un traseu relativ uşor în fazele anterioare.

Finala s-a jucat pe data de 28 mai 2016, pe Stadionul San Siro din Milano. Real Madrid a deschis scorul în minutul 15 al partidei cu ajutorul lui Sergio Ramos. Golul a fost controversat, mulţi susţinând faptul că fundaşul spaniol se află în poziţie neregulamentară. Echipele au intrat la vestiare cu rezultatul de 1-0 pe tabelă. Atletico a revenit în meci în minutul 79 prin reuşita lui Carrasco. Finala a ajuns la loviturile de departajare. Toţi jucătorii au reuşit să marcheze de la punctul cu var, până când a venit rândul lui Juanfran. Şutul fundaşului lui Atleti a lovit bara şi ocazia de a transforma penalty-ul a fost ratată. Fotbalistul care urma să bată era Ronaldo, starul Realului. Acesta a înscris, iar echipa să a câştigat mult râvnitul trofeu Uefa Champions League.

UEFA EUROPA LEAGUE 2015-2016

Uefa Europa League este a doua cea mai importantă competiţie europeană desfăşurată între echipele de club. Aceasta este inferioară valoric lui Champions League, ţinând cont de cluburile participante. În sezonul 2015/2016 a avut loc a 45-a ediţie, iar prezenţele lui Liverpool şi Manchester United au ridicat interesul spectatorilor din toată lumea.

Câştigătoarea trofeului a fost Sevilla, echipa reuşind să o învingă în finală pe Liverpool cu scorul de 3-1. Puţini se aşteptau că formaţia spaniolă să câştige împotriva grupării de pe Anfield Road şi să-şi adauge în palmares al 5-lea trofeu Europa League din istoria sa.

RETROSPECTIVA CAMPIONATELOR DIN EUROPA

Cele mai valoroase şi urmărite campionate din Europa sunt cele din Franţa, Spania, Italia, Germania şi Anglia. Fotbalul care se joacă în aceste ligi se află la cel mai înalt nivel, luând în considerare sumele imense de bani care se investesc în aducerea jucătorilor talentaţi.

În campionatul spaniol, câştigătoarea titlului a fost FC Barcelona, iar lupta dintre echipa catalană şi cele două rivale din Madrid, Atletico şi Real, a fost foarte strânsă. În Serie A, liga din Italia, Juventus a reuşit să câştige campionatul al 5-lea an consecutiv, următoarea clasată fiind Napoli. Paris Saint-Germain a luat la pas titlul în Franţa, diferenţa dintre echipa pariziană şi cea de-a 2-a clasată, Olympique Lyon, fiind de 31 de puncte.

În Germania, lupta la titlu dintre Bayern şi Borussia Dortmund a fost mai aprigă decât în alţi ani, însă echipa bavareză şi-a adjudecat trofeul Bundesliga pentru a 26-a oară înistoria sa. Mulţi cunoscători de fotbal susţin faptul că minunea anului este câştigarea trofeului Premier League de către Leicester City. Echipa promovată acum 2 sezoane în primul eşalon dinAnglia a reuşit să iasă campioană după confruntarea la titlu cu rivală Tottenham. Formaţia antrenată de Ranieri nu avea în lot jucători la fel de scumpi ca adversarele sale, însălejeritatea şi plăcerea cu care aceştia au jucat au fost vitale. Leicester a reuşit victorii notabile împotriva echipelor de tradiţie din campionat, fapt ce a însemnat foarte multîn obţinerea primului trofeu Premier League din istoria clubului.

EURO 2016

Cel mai important eveniment sportiv din vara anului 2016 a fost Campionatul European de Fotbal desfăşurat între lunile iunie şi iulie în 10 oraşe din Franţa. La startul competiţieiau luat loc 24 de echipe, printre care şi România, naţională clasându-se pe ultimul loc în grupa ei. Pe lângă puterile Europei, s-au numărat în optimi şi echipe precum Ţară Galilor şi Islanda.

Naţionala Islandei a reuşit să o învingă în prima rundă eliminatorie pe Anglia cu scorul de 2-1, însă traseul sau s-a finalizat în sferturi când a pierdut cu Franţa.

Ţara Galilor a obţinut o victorie surprinzătoare în faza sferturilor cu rezultatul de 3-1 împotriva Belgiei, dar a fost eliminată în semifinale de Portugalia.

Finala s-a disputat între Franţa şi Portugalia pe dată de 10 iulie, la Paris. În prima repriză, omul de bază al formaţiei portugheze, Ronaldo, s-a accidentat destul de grav şi a fost înlocuit. Pe parcursul celor 90 de minute, scorul a fost 0-0 şi meciul a fost trimis în prelungiri. În minutul 109, Eder a marcat golul de 1-0 pentru Portugalia. Franţa nu a fost capabilă să egaleze în cele 11 minute rămase, iar naţionala lui Cristiano Ronaldo a devenit campioana Europei.

6.PERIOADA DE TRANSFERURI DIN VARĂ

Pe parcursul perioadei de transferuri din vară s-au realizat mutări pe sume colosale, multe recorduri fiind doborâte. Pentru a ilustra exact ce s-a întâmplat, am întocmit un top 5 al celor mai scumpe transferuri.

TOP 5 CELE MAI SCUMPE TRANSFERURI DIN VARA ANULUI 2016:

5.LEROY SANE- tânărul mijlocaş a fost transferat de Manchester City de la Schalke pentru 50 de milioane de euro.

4.JOHN STONES- Manchester City şi-a asigurat serviciile fundaşului central englez prin cumpărarea să de la Everton cu 55,6 de milioane de euro.

3. HULK – cel care a ales să schimbe campionatul Rusiei cu cel al Chinei, Shanghai SIPG, plătindu-le 55,8 milioane de euro celor de la Zenit St. Petersburg.

2.GONZALO HIGUAIN- Juventus l-a achiziţionat pe argentinian, după ce i-a plătit lui Napoli 90 de milioane de euro.

1.PAUL POGBA- francezul a devenit cea mai scumpă mutare din istoria fotbalului, după ce Manchester United l-a transferat de la Juventus în schimbul sumei de 105 milioane de euro.

Dar anul nu s-a încheiat, competiţiile din sezonul 2016/2017 au luat start şi sunt convins că vor aduce multe surprize.

Pauză de lectură

BIOGRAFIA RAȚIUNII

roman

Cătălin Apătean, 12 C

Capitolul 1

- Ciudată mintea umană! Îți face probleme când te aștepți mai puțin. Și ne dă mari bătăi de cap nouă, medicilor. Nobilă meserie, dar mai bine să fii nebun decât doctor la nebuni.

Acestea erau cuvintele pe care i le adresa doctorul psihiatru Ion Marinescu noului său rezident, Andrei Petrescu, mai în glumă, mai în serios. Însă acesta asculta și încerca să țină minte deoarece pentru el era foarte important să asimileze cât mai multe de la maestrul său în cât mai puțin timp. Mai ales că doctorul vorbea mult și tare, încât era greu să nu-l auzi.

- Uit mereu că nu pun niciodată ceva aici, spuse doctorul închizând sertarul biroului său. Așa deci, unde rămăsesem? Vreau să nu uiți un lucru, dragul meu, atâta vreme cât există oameni cu probleme psihice, noi avem din ce să trăim de pe o zi pe alta. Hai, hai, nu îmi arunca privirea aia chiorâșă. O să vezi că am dreptate.

- Deci, după părerea dumnevoastră, e bine să avem cât mai multe persoane cu astfel de probleme? Nu vi se pare puțin deplasată această gândire?

Era ușor de înțeles din vocea acestuia că îi era oarecum frică să pună la îndoială gândirea maestrului său, dar, din punctul lui de vedere, meseria pe care a ales-o era o modalitate de a ajuta oamenii să scape de problemele psihice, nu de a se asigura că există cât mai mulți oameni care suferă.

- E bine, cum să nu fie bine, răspunse îndârjit Marinescu, fără a arăta vreo urmă de mânie la adresa întrebării lui Petrescu. Eu sunt fericit cu cazurile mele, care în curând vor fi și ale tale. Un medicament aici, un medicament acolo și leafa la sfârșit de lună. Reține bine ce urmează să-ți spun. Vrei să ai pâine pe masă, asigurăte că ai un nebun pe care să-l dopezi în fiecare zi. Și cine știe, cu puțin noroc, dai peste un caz mai sever. Încă puțin noroc și îl rezolvi. Și gata renumele! Andrei Petrescu va fi mare într-o zi, îți spun eu, dacă mă ascultă.

Însă oricât de mulțumit părea doctorul, realitatea spunea altceva. Cazurile la care asista rezidentul erau ușoare. Nimic din ce s-ar fi așteptat acesta. Câte o depresie pe ici, pe colo, dar atât. Părerea pe care începu să și-o facă Petrescu despre maestrul său nu era una favorabilă și nici nu părea să devină așa. Marinescu era un medic psihiatru mediocru cu gura mare, cel puțin așa gândea rezidentul.

- Domnule doctor, v-ați gândit vreodată cum ar fi să aveți în grijă oameni cu probleme mai mari decât aceia pe care îi tratați?

Întrebarea îl luă pe Marinescu pe nepregătite, dar răspunse în timp ce își punea paltonul, pregătit să încheie acea zi care, după părerea lui, era la fel de productivă ca oricare alta.

- Nu am stat să mă gândesc la asta. Nu m-a interesat așa mult. Am rezolat ce am primit. Nici mai mult, nici mai puțin. Dar sunt sigur că la experiența mea aș putea rezolva orice caz, oricât de grav ar fi acesta, de mi s-ar da o șansă. Să fiu nebun dacă nu!

Capitolul 2

Pereții încăperii erau albi și goi. În jur mai găseai un birou, un scaun rotativ și alte trei scaune obișnuite. Era ciudat faptul că în toată încăperea nu exista o ușă. Cel puțin el nu vedea vreuna. Marinescu se ridică din scaunul rotativ din spatele biroului și aruncă o privire curioasă persoanelor ce stăteau pe scaune. O femeie și doi bărbați. Poate putea intra în vorbă cu ei și să afle cum de ajunsese în locul acela. Se apropie încet. Niciuna din acele trei persoane nu părea a-i acorda vreun dram de atenție. Pe spătarul fiecărui scaun găsi câte un dosar corespunzător persoanelor în cauză. Încă nu era băgat în seamă.

Făcu niște semne din mâini doar, doar s-o alege ceva. Se dovedi a fi inutil. Cele trei persoane stăteau și se uitau în gol.

În fine, Marinescu luă dosarul femeii și căută numele. Găsi doar litera A. Așa erau denumiți pacienții la el la spital. Cel puțin cei cu probleme serioase care tindeau să ajungă subiecți pentru experimente de cercetare. De ce? Pentru că nu se mai putea face nimic pentru ei. Stadiul de dezvoltare al bolii era critic. Doctorul dădu pagina și găsi boala de care suferea femeia. Depresie maniacală.

- Bipolaritate, spuse Marinescu fără să-și dea seama.

Trecu la următoarea persoană. Subiectul B. Dădu și de data asta pagina. Sindromul lui Cotard.

- Cadavru ambulant, continuă din nou Marinescu, din nou fără să-și dea seama.

A pune diagnostic era parcă ușor acum. În mod normal nu reușea să deosebească o depresie de o indispoziție. În mod normal nu îi venea lume cu astfel de boli. Împins de curiozitate se repezi și la al doilea bărbat. Trecu peste denumirea sugestivă, C. În momentul în care citi boala, lăsă să-i cadă dosarul din mână și se dădu câțiva pași mai în spate. Aruncă o privire mâinilor pacientului. Păreau normale, însă dosarul spunea altceva.

- Sindromul mâinii de extraterestru! O să vă salvez!

Acum îi plăcea să se audă. Ceva se schimbase în el. Simțea că se poate descurca. Că e mai bun decât îl credea lumea. Avea încredere în el. Deja știa câteva lucruri despre cele trei boli. Nu suficient însă. Însă acum putea să se laude lumii, să le dovedească că și el poate să se descurce cu anumite cazuri mai severe. Petrescu putea fi mândru că e rezidentul lui. Trebuia doar să iasă din încăperea aceea. Se repezi la pereți și pipăi ca pentru a găsi o ieșire secretă, dar fără succes. Era blocat acolo cu trei persoane care nu spuneau un cuvânt și nici nu se mișcau.

Se întoarse spre ei. Femeia nu era acolo. Simți răsuflare în ceafă și un fior rece îi străbătu tot corpul. Se întoarse pe călcâie ca să dea nas în nas cu bipolara.

- Nu ai cum să scapi!

Doctorul Marinescu se ridică repede în picioare, trecându-l toate sudorile. Inima îi alerga în piept și tremura din tot corpul. Se plimbă de colo-colo prin dormitor pentru a se liniști și a-și pune gândurile în ordine. Se uită la ceas și observă că nu mai avea timp să adoarmă din nou.

- Deja stau cu nebunii ziua, trebuie să stau cu ei și noaptea?!

.....

Afară ploua și fulgera. Picături mari băteau în geamul locuinței doctorului. Nu voia să le deschidă. Le lăsa și pe ele izolate. De ce să fie singurul? Dintr-o dată auzi soneria și se grăbi să deschidă, de data asta unei persoane. Rezidentul se prezentă rapid la datorie.

- Închide repede ușa, îl îndemnă Marinescu.

Petrescu făcu întocmai. Cără cu el niște manuale vechi de psihanaliză. Venise cârcit de la greutate, el nefiind un băiat foarte bine-făcut. Musculatura nu voia să se dezvolte și basta! Se așezară amândoi la masa din bucătărie și Marinescu începu să răsfoiască cu nerăbdare unul dintre manuale.

- Ce căutăm?, întrebă rezidentul ușor confuz și oarecum surprins de interesul doctorului într-ale teoriei psihicului.

- Astăzi o să aflăm împreună cum tratăm cazuri severe.

- Dar noi nu primim niciodată cazuri severe, continuă indignat Petrescu.

- Și dacă vom primi? Atunci ce o să facem, că doar nu o să-i lăsăm în plata Domnului? Sunt și ei oameni, pâinea noastră.

Nu primi răspuns. Își continuă cercetările până găsi ceea ce căuta. Întoarse cartea să vadă și rezidentul.

- Bipolaritate?! Domnule doctor, de ce trebuie să cercetăm această boală?

- Să mai bagi și tu lucruri în capul ăla al tău, că doar de aia te-am luat sub aripa mea, să te învăț lucruri. Să nu te duci după de capul tău cine știe pe unde și să nu ai habar ce trebuie să faci. Ar trebui să îmi fii recunoscător și să nu îmi mai pui atâtea întrebări inutile.

Rezidentul păru a înțelege situația. Se arătă mai dornic la cererile doctorului. Mai trebuiau cercetate în acea seară două boli: mâna de extraterestru și cadavrul ambulant. Dacă la bipolaritate era mai ușor de înțeles cursul bolii, la celelalte două era foarte bizar. În primul caz, persoana care suferea de acea boală nu își putea controla unul din membrele superioare, acesta „gândind" de capul lui. În al doilea caz, persoana credea că a murit și de aceea era predispusă la anumite riscuri de la a crede că nu are anumite organe până la a crede că este nemuritoare. Din păcate, fără o supraveghere corespunzătoare, de la un cadavru ambulant ajungea un cadavru și-atât.

- Măcar depresia maniacală nu e așa de greu de tratat, spuse Petrescu.

- Ești naiv, băiete, răspunse Marinescu pe un ton puțin agresiv. Depresia maniacală e grea de înțeles. Avem o persoană căreia îi alternează stările și care poate recurge la suicid dacă nu știm cum să o tratăm.

- Domnule doctor, mărturisesc că prefer cazurile noastre simple decât să-mi vină așa ceva pe ușă. M-aș bloca. Pur și simplu aș ceda din neputința de a ajuta acești oameni. Cred că aș realiza de ce nu sunt capabil cu toate cunoștințele mele de psihiatru.

- Vezi băiete, asta e diferența dintre noi. Eu lupt până la sfârșit pentru fiecare pacient. Dacă mi-ar veni oameni cu astfel de boli despre care ți-am povestit eu astă seară mi-aș face munca la fel de bine. Nu aș ceda nervos la o astfel de presiune.

- Cred că nu avem cum să scăpăm de ce ne pune viața-n drum! Om trăi și-om vedea.

Capitolul 3

Înainta încet spre scaun. Față în față cu cei doi bărbați. De data asta îl urmăreau cu privirea. Însă nu îi păsa de ei acum. Scaunul gol îl tulbura. Unde era femeia? Imediat ce își puse această întrebare simți cum cineva îl cuprinde de la spate. Voia să se retragă, dar ceva îl ținea în loc. Mâinile coborau încet pe pieptul lui, înspre abdomen, din ce în ce mai jos. Bărbații îi țintuiau ochii negri și niște zâmbete șterse se iviră pe fețele lor.

- Nebunia este începutul bucuriei fără motiv, domnule doctor, auzi Marinescu la ureche în timp ce mâinile acelea își continuau munca maniacală.

Deodată se simți întors foarte repede de aceleași mâini și dădu ochii cu femeia complet goală. Fu îmbrățișat strâns și auzi din nou la cealaltă ureche aceeași replică, dar de data aceasta completată:

- Deci bucură-te!

Încercă să iasă din strânsoare, dar nu reuși.

- Nu ai cum să scapi!

.....

Stătea ghemuit în cearceafuri și se legăna. Patul era ud de la transpirație, dar nu asta îl deranja. Voia să adoarmă înapoi, dar îi era frică. Încă se simțea pătruns de privirile celor doi bolnavi și încă simțea mâinile acelea care îi explorau fiecare parte din corp. Goliciunea femeii îl tulbură la început. Nu mai avusese parte de o astfel de experiență de când îi murise soția. Excitația produsă era așadar un sentiment renăscut în bărbatul de vârsta a doua. Parcă mai voia o doză acum, chiar dacă a trăit altfel acea experiență. Mai voia o dată acele mâini, dar știa că trebuie să adoarmă, însă frica nu îi trecuse. Trebuia să se calmeze. Se duse în baie și deschise dulăpiorul unde ținea medicamentele.

- Dă-o naibii de frica!, spuse Marinescu apoi luă două somnifere.

.....

Era mâncare pe birou și scaunele erau așezate în fața acestuia. Marinescu stătea pe scaunul său și se uita în ochii celor doi bolnavi. Femeia stătea ghemuită într-un colț. Nu părea a avea poftă de mâncare. Doctorul se ridică și se apropie de ea. Îi ridică bărbia doar pentru a vedea lacrimile care curgeau șiroaie pe obraji. Marinescu știa că nu putea să îi oprească plânsul. Femeia era în faza depresivă.

„Am încercat, își spuse mulțumit doctorul. Dacă nu se poate, nu se poate."

Se întoarse la masă și se așteză înapoi în scaun. Își întoarse privirea spre primul bărbat.

- Cadavrul ambulant, zise doctorul cu voce tare parcă pentru a se convinge cu cine vorbește. Mănâncă!

- Nu îmi trebuie, domnule doctor. Tot nu am stomac, deci la ce bun?

„Am încercat. Dacă nu se poate, nu se poate."

În final îl observă pe cel de-al doilea bărbat care mânca folosindu-și mâna stângă. Însă, din când în când, mâna dreaptă îi dădea peste încheietură astfel că scăpa alimentele pe jos. Începea după un război între cele două membre superioare pe care îl câștiga mâna dreaptă.

- Trebuie să ai voință, îl încurajă Marinescu în timp ce lua o îmbucătură.

- Ea face legea, domnule doctor.

„Eu tot încerc, dar trebuie să vină și de la ei ceva."

- Gata masa, porunci doctorul.

Decorul se schimbă rapid. Femeia era în aceeași stare, dar bărbatul cu mâna de extraterestru încerca să o liniștească punându-și mâna într-un gest de consolare pe umărul ei. nu avea efect, ba mai mult o întrista și mai tare. Deodată însă, mâna care gândea singură începu să-l desfacă la pantaloni pe posesorul ei. Pentru doctor era clar ce urma să se întâmple.

- Voință, domnule!, strigă disperat Marinescu.

Ei bine, voința era exact ce îi lipsea persoanei în cauză. În momentul în care încercase să-și îndepărteze mâna de curea, aceasta se mișcă involuntar și îi prinse gâtul într-o strânsoare foarte puternică. Marinescu vedea cum viața se scurge din pacient încetul cu încetul. Disperarea din ochii doctorului însă nu se apropia de aceea din ochii bolnavului.

Marinescu se apropie de scenă la timp să o audă pe femeie cum îi spune bărbatului atacat de propria mână:

- Nu ai cum să scapi!

Capitolul 4

Spitalul devenea din ce în ce mai monoton, iar Petrescu mai mult se plictisea. Îl privea gânditor pe maestrul său cum se învârte în scaun. Nu scosese un cuvânt de mai bine de zece minute. Se comportase ciudat toată ziua. Așa de ciudat încât nu mai făcuse aluzie la faptul că nebunia îi aduce pâinea. Și nu numai atât, dar a acordat o atenție sporită bolnavilor cu care intrase în contact azi. Chiar voia să îi ajute. De un an de când îl cunoștea, nu făcuse așa ceva.

- Domnule doctor, eu plec acasă, spuse rezidentul dintr-odată.

- Cum te simți să te știi printre nebuni, Petrescu?

- Poftim?, întrebă acesta neauzind întrebarea.

- Cum te simți să te știi printre nebuni?

Înțelegând de data asta, Petrescu rămase uimit.

- În niciun fel, domnule doctor. Face parte din meserie.

- Să ai grijă, Petrescu. Atunci când te aflii printre nebuni, devii și tu nebun. Ba mai mult, găsești că nebunia asta este puțin interesantă. O seară bună!

- Și dumneavoastră, domnule doctor!

Însă Marinescu știa că nu va fi.

Cadavrul zăcea pe podea. Ochii priveau goi împrejurul și nimic parcă nu îi oprea să ajungă și în sufletul doctorului. Din vina lui murise. Pentru că a fost atât de egoist încât nu i-ar fi permis altui bărbat să se atingă în vreun fel de acea femeie. El a fost cel care i-a spus să aibă voință. El și numai el, doctor Marinescu. Acum a mai rămas cu doi: A și B, o femeie și un bărbat. Pe ei o să-i vindece. Cu ei o să reușească.

- Mie nu ar fi putut să-mi facă asta, spuse bărbatul. Eu sunt nemuritor.

- Hai să testăm teoria asta, spuse femeia care nu mai stătea retrasă în colțul acela.

Se bucura de o țigară, simțind cum drogul i se răspândește prin corp. În cealaltă mână ținea o bere pe jumătate goală. La fel ca posesoarea.

„Alt episod maniacal, gândi doctorul."

Seriozitatea pusese stăpânire pe Marinescu. Era convins că se poate descurca. Doar de aia era medic psihiatru.

- Hai să nu o testăm. Și pune ceva pe tine.

Femeia, auzind asta, făcu exact contrariul. Ba mai mult, îl invită pe doctor să se apropie. Chiar când era pe cale să facă asta, auzi în spatele său un sertar tras. Se întoarse repede și îl văzu pe bărbat cum scoate un pistol de calibru mic și se uită spre celelalte două persoane din încăpere.

- Nu face asta, îi spuse doctorul încet. Te credem pe cuvânt că ești nemuritor.

- Eu nu cred până nu văd, strigă femeia din spate. Fă-o, fă-o!

Bărbatul își băgă pistolul în gură și așteptă. Marinescu își întoarse privirea confuz de la femeia goală care îl invita prin gesturi să i se alăture la bărbatul care amenința cu suicidul. Dintr-odată simți aceleași mâini pe care le simțise și prima dată, dar acum cedă tentației. Acum se bucură de femeia bipolară al cărei apetit sexual îl corupse și pe el. Sunetul împușcăturii și corpul care dădu de pardoseală nu opriră pe niciunul dintre ei.

.....

A doua zi de dimineața, doctorul Marinescu ajunse doar cu trupul la spital. Mintea îi era departe. Se așeză instinctiv la birou după ce își lăsă paltonul în cuier și se învârti cu scaunul. Voia să se convingă de ceva, dar nu avea curaj. Într-un final deschise sertarul și privi înăuntru. Imediat se dădu în spate îngrozit și tremurând din toate încheiturile. Văzu pistolul.

Capitolul 5

Petrescu mai avea puțin din perioada de rezidențiat, dar doctorul Marinescu nu îl mai învăța lucruri noi, căci devenise din ce în ce mai închis în sine și mai depresiv. Acesta vorbea din ce în ce mai puțin și chiar și atunci când vorbea, abia îl auzeai. Parcă vorbea cu sine. Se mișca mai mult ca o mașină.

- S-a întâmplat ceva?, îl întrebă într-o noapte furtunoasă rezidentul.

- De ce ar trebui să se întâmple?

Era clar că doctorul nu era într-o bună dispoziție. Nu voia să insiste cu o discuție care s-ar fi dovedit inutilă.

- Mâine am o surpriză pentru dumneavoastră, domnule doctor. Să visați frumos!

Marinescu părea să nu-l fi auzit. Îi făcu semn cu mâna ca și cum ar fi înțeles, deși Petrescu avea mari dubii. Când rezidentul părăsi încăperea, doctorul se gândi că ar fi cazul să plece și el. Dar ceva îl ținea în scaunul său. Ceva nu îl lăsa să plece. Se uită pe geam la picăturile care se prelingeau și se gândea la cuvintele rezidentului. „Să visați frumos!"

- Ei bine, visul este o scurtă nebunie, iar nebunia este un lung vis. Nu ai cum să scapi.

Unul dintre pereți avea urme roșii impregnate. Ceilalți tot albi. Diferența se observa în schimb pe podea unde doctorul putea să observe două cadavre autentice. Și al doilea murise din vina lui. Putea să-l salveze. Putea să încerce măcar, dar el preferase altceva. Și acel altceva stătea din nou într-un colț formând râuri de lacrimi pe podea. Nu putea să îi schimbe starea, dar chiar de-ar fi putut tot nu o făcea. Nu îi mai păsa. Să o facă să se simtă bine. Era inutil și știa asta. Deja obținuse de la ea ce își dorea. Nu o mai voia. Știa că aceasta putea să se gândească la suicid. Se apropie de pacientă și îi spuse:

- Trăiești toată viața ca să ajungi într-o încăpere ca aceasta, fără ieșire. Ești izolat fără speranța de a mai ieși vreodată. Ce să mai? Ești prins ca la închisoare. Dar acolo trebuie să fi făcut ceva. Doar de asta te-au băgat după gratii. Tu ești supărată acum. Are viața vreun rost? Are viața asta vreun rost?

Făcu o pauză de efect, timp în care femeia dădu din cap în semn că nu.

- Păi nu ar fi mai bine să mergi și tu unde s-au dus ceilalți doi? Acolo o să faci doar ce-ți place. O să poți să te etalezi și o să te privească o mulțime de bărbați. O să poți avea pe oricine îți dorești. Nu o să mai plângi vreodată.

Altă pauză. Era suficientă. Deja plantase în acea minte fragilă o ideea. Trebuia să o concretizeze acum.

- Vrei să te ajut?

De data asta răspunsul veni afirmativ. De atât avea nevoie. Doctorul se apropie de masă unde mai erau tacâmurile de la masă. Luă un cuțit și se întoarse la femeie.

- De ce m-au pus pe mine într-o închisoare? Nu crezi că ar trebui să fac ceva dacă tot trebuie să stau aici, în încăperea asta fără ieșire?

- Nu ai cum să scapi!

- Într-adevăr! Dar tu o să scapi.

Și spunând acestea înfipse cuțitul în femeie și privi satisfăcut cum viața se scurge din aceasta în același ritm cu sângele.

.....

Se trezi cu lacrimi curgându-i șiroaie pe obraji. Totuși, lucru ciudat, zâmbea. Apoi izbucni într-un hohot de râs macabru. Se mișcă repede așteptând cu nerăbdare să ajungă la spital. Era într-o dispoziție bună. Găsi pe birou trei dosare și pe rezident într-un fotoliu.

- Știți ce zi este astăzi?

- Știu că este o zi minunată. Tocmai am terminat cu toate coșmarurile mele.

- Înseamnă că surpriza o să vă bucure cu adevărat. Știți că vorbeam noi într-o noapte despre trei boli. Ei bine, cred că vă va intriga ce urmează.

Petrescu îi făcu semn spre cele trei dosare. Doctorul se duse fericit și le deschise pe rând: Maria, Lucian și Marius. Trei persoane. Trei cazuri. Trei boli: depresie maniacală, mâna de extraterestru și cadavrul ambulant.

Zâmbetul îi dispăru și toată buna-dispoziție se evaporă.

- Nu pot să-i salvez! Pleacă!

- Dar, domnule doctor, . . .

- Am zis să pleci!

Rezidentul se conformă și părăsi biroul, lăsându-l pe doctor singur. Marinescu se lăsă să cadă în scaun și începu să tremure incontrolabil.

- Acesta este primul tău caz, îi spuse Andrei Petrescu rezidentului său. Vino cu mine.

Acesta se conformă și îl urmă pe doctor până într-o încăpere cu pereții albi și goi. În încăpere se găseau doar un birou, un scaun rotativ și alte trei scaune obișnuite. Pe acestea stătea întins un bărbat parcă îmbătrânit, cu urme de chelie și riduri adânci pe față. Privea în gol și nu băgă de seamă venirea vizitatorilor. Pe fișă apărea numele lui Ion Marinescu, persoana pe care Petrescu o știa de cinci ani. Scria că acesta sufera de o depresie severă.

Petrescu se întoarse spre rezident și îi spuse:

- Ciudată mintea umană! Îți face probleme când te aștepți mai puțin. Și ne dă mari bătăi de cap nouă, medicilor. Nobilă meserie, dar mai bine să fii nebun decât doctor la nebuni.

PERIPEȚII ÎN SATUL MUNTIȘOARA DE SUS

Foto: Corina Buzoianu

Crețu Adriana, 10 A

Capitolul 1: O vacanţă pripită

Este o dimineaţă splendidă de vară, cu triluri line de păsărele înălţate în sincron, dezmierdări miloase de raze arzătoare de soare, miresme divine ce sunt scuturate din floare-n floare de admirabilii fluturi cromatizând atmosfera domoală şi blândă de vară. Numai că eu urăsc vara. Razele luminoase, calde şi UV ale soarelui îţi prăjesc fără milă sufletul, căldura insuportabilă te „ocroteşte“ sfidându-ţi temperatura corporală, iar valurile spumoase ale mării melancolice şi liniştea îngrozitoare a acesteia îmi spulberă tot visul încântător.

Însă, din fericire, în aceste momente groaznice eu stau sub umbra protectoare a casei, pe fotoliu, citind o carte interesantă despre formule matematice şi funcţii.

- Da… A plus b plus c totul la puterea a treia este egal cu a la a treia plus trei a b pătrat plus trei a pătrat b plus b la a treia: (a+b+c)3 = a3+3ab2+3a2b+b3. Plictisitor, aceasta o ştiu de anul trecut. Nu este nicio funcţie importantă sau un cerc circumscris interesant pe aici? oftez eu răsfoind uşor cartea.

Plictisită mă uit pe geam, afară. Trecuseră deja trei săptămâni de când se terminase şcoala şi nu găseam nimic de făcut, în afară de teme şi cititul cărţilor. Câinele meu, Haki, ce a ajuns destul de bătrân, se ascundea de razele toropitoare ale soarelui sub un copac. Oftez uşor şi mă uit la ceasul familiar: 06:30. Da, puţin cam prea de dimineaţă, dar, obişnuită cu programul şcolar, mă trezeam într-una la aceeaşi oră în fiecare zi. Şi, de fiecare dată, mă gândeam unde aş fi putut merge în vacanţă, cu toate că părinţii, având un program încărcat, nu au avut timp nici măcar să decidă o zi pe care am putea să o petrecem la munte sau la mare. Se putea spune că de vină era şi zugrăvitul continuu de care era stăpânită această casă de câteva zile. Din fericire, speranţa nu mi-am putut-o pierde prea uşor, din cauză că, părinţii, la fel de matinali precum mine, m-au întrebat dis-de-dimineaţă dacă mi-ar plăcea să-mi petrec o mica vacanţă singură, într-un loc frumos, pentru a scăpa de mirosul insuportabil şi îndelungat al tencuielii de pe ziduri. Se subînţelege că am fost puţin circumspectă, dar, cu puţin cam multă frică, le-am acceptat propunerea misterioasă. Se comportau destul de ciudat: mama îşi tot dădea părul brunet şi ondulat după ureche într-un mod aproape obsesiv, iar tata clipea destul de des şi îmi evita cu o oarecare neimportanţă privirea. Şi, tocmai când mai aveam puţin şi mă duceam să-i întreb ce îmi ascund, au venit la mine cu o privire serioasă. Intimidată, mă afund uşor în fotoliu şi aştept cu nerăbdare să văd ce voiau să-mi spună.

-Draga mea, mai ţii minte când te-am întrebat dacă ţi-ar plăcea să mergi într-o scurtă vacanţă, undeva, într-un loc drăguţ şi liniştit?

Normal că da, mă gândesc la lucrul acesta de când m-am trezit: acum 32 de minute!

-Da… şoptesc eu .

-Perfect! argumentă tata cu veselie în glas. Mama ta şi cu mine am vorbit cu o cunoştinţă, o mătuşă mai bătrână, pe nume Maricica, ce locuieşte la munte, într-un sat, Muntişoara de sus, exact pe lângă...

Inima mi se umplea de atâtea sentimente stranii, încât nici măcar nu mai puteam să-l ascult pe tata. Eram fericită, veselă, dar fricoasă şi speriată, plină de adrenalină în sânge, ce vâjâia puternic odată cu inima mea. Era bizar, dar plăcut.

-...şi o să pleci azi. Ştii, nu este prea mult de mers, iei trenul, nu te îngrijora, te ducem noi până la gară. Apoi o să te ia de acolo cineva şi o să te ducă în sat.

-Interesant…Şi cam cât o să stau…?

-Păi, cam 2 săptămâni…

-Do...! Două săptămâni?! Nu este... puţin cam mult? îl întreb eu cu multă curiozitate în glas, dacă se poate spune şi aşa. Eram deja terifiată de vestea zilei: aşa, dintr-o dată, să-mi spună părinţii că o să merg azi la o cunoştinţă de care n-am mai auzit în viaţa mea, undeva departe, la munte, şi că o să rămân acolo pentru două săptămâni.

-Cum ţi-am spus, este mai bine să pleci acum din mirosul acesta şi, de asemenea, să fii puţin mai independentă (mama îi aruncă o privire fulgerătoare), adică… mult mai idependentă, ştii, să nu mai depinzi aşa de mult de noi. Şi, din acest motiv, am fost de acord cu… cu condiţiile impuse de Maricica.

-Ce…condiţii?

-Păi, nu vei putea lua telefonul cu tine fiindcă…

-Ce?! Şi cum vă voi mai putea spune „Noapte bună"? Cum… Dacă arde acea casă? Dacă mă răpeşte cineva? Dacă trebuie să sun ambulanţa? Sau 112? Sau dacă vreau să-mi fac o fotografie? Sau dacă…

-Din păcate, aşa trebuie. Te vom… te vei duce la Maricica. Niciun NU! Nu îţi vei lua decât un pachet de chibrituri, un cojoc, o hartă, o busolă, ştii, lucruri uzuale. Oricum, ţi-am făcut deja bagajul.

-Lucruri uzuale? Chibriturile sunt lucruri uzuale?! Cum rămâne cu pijamaua, cu…cu… cu apa, cu mâncarea, cu o carte de citit, cu şerveţelele umede şi uscate, cu o periuţă de dinţi, cu… toate acestea?!

Urmă o linişte totală. Mama încercă să mă îmbuneze, tata, supărat, plecă să-mi aducă un mic rucsac de piele, supranumit „bagajul meu". Eu, care mi-am luat un rucsac enorm de munte doar pentru două zi la un concurs de matematică la Tulcea!!! Era ceva tare ciudat în tot acest circ. Miroseam foarte bine situaţia ca fiind una bizară, mai bine chiar şi decât câinele meu. Părinţii nu m-ar fi trimis niciodată la o rudă îndepărtată şi niciodată ei nu m-ar fi lăsat să merg fără telefon cu un bagaj de o zi pentru două săptămâni!!! Era ceva putred în toată această situaţie, ceva tare ciudat. Însă nu am mai pus alte întrebări deoarece îmi dădeam seama de faptul că, pur şi simplu, părinţii mei nu aveau de ales. Nu ştiam de ce au recurs la această măsură de urgenţă, dar, în acel moment, le-am respectat planul întocmai. Până când am văzut cu ce trebuia să mă îmbrac.

O ie albă de in brodată în fire subţiri şi roşii de lână, încheiată cu mici ciucuraşi la mâneci, o „fustă" albă peste care domneau două materiale dreptunghiulare de lână groasă, împânzite de modele care mai de care mai roz, verzi, cu un aer vechi de… costum popular. Cât pe ce să mă înec cu apa pe care tocmai o sorbeam pentru a mă linişti, când zăresc, mai jos, o pereche de opinci de lemn cu şnururi groase de lână neagră.

- Ha! Da, eu nu… voi... glumiţi? De fapt, da, normal că glumiţi! Eu nu mă încalţ cu acele chestii de lemn! Ce sunt eu… cal? Să mă potcoviţi, aşa, oricum?!

- Uite, draga mea, avem o situaţie mai… complicată şi... şi… şi, ştii, cel mai bine pentru tine este să stai mai departe de… noi, puţin timp, până clarificăm situaţia. Singura rudă disponibilă este aceasta, de fapt trebuie să-i mulţumim pentru că, cu toate că este o rudă destul de îndepărtată, binevoieşte să te lase să stai la ea. Numai că este cam… strictă, în special când vorbim de cultul ei popular. Trebuie doar să o accepţi cum poţi tu, două săptămâni, să te comporţi .exact… cum se comporta lumea acum 50 de ani, spuse mama uitându-se compătimitor la mine.

- Oh, dar ce aţi făcut de nu pot sta acasă şi sunt chinuită într-un asemenea hal? o întreb eu, îndreptându-mi privirea cu ură asupra opincuţelor. Aţi omorât pe cineva? Aţi atentat la viaţa preşedintelui?

- Nici chiar aşa de rău, adică…. mă rog. O să vezi tu… când te întorci din mica ta escapadă.

- Da… iupii...Abia aştept….

(*continuarea-în numărul următor*)

CĂLĂTORIE PRIN NEANT

Raluca Ioana Cepoi, 10B

„Pasagerii trenului XX cu destinația oriîncotro sunt rugați să-și ocupe locurile...” Un glas strident și întrerupt, pe alocuri, anunță, pentru a nu știu câta oară, plecarea locomotivei Diesel.

Vacarmul nesincronizat al peronului se amplifică. Călători se înghiontesc pentru a urca în trenul ticsit. Printre aceștia mă aflu si eu, cu ghiozdanul fluturând în spate și geamantanul mult prea voluminos.

Calea paradoxurilor este calea adevărului. Pentru a testa realitatea, trebuie să o vedem mergând pe sârmă.

Dansez în salturi, fac slalom prin mulțimea de chipuri străine. Clipa fuge haotic... „Tic-tac, tic-tac“.. pendulul orologiului uzat înaintează amenințător. Un cataclism de trăiri contradictorii se confruntă în lăuntrul meu. Constelații de tentative eșuate gravitează în jurul încercării mele disperate de a-mi croi culoar.

Trenul pornește... Pot răsufla ușurată. Pășesc cu pași încrezători pe holul trenului prelung. Ochesc un ultim loc lângă fereastră. Azvârl, puțin iritată, bagajul. Simt că m-am eliberat de o povară. Deși încă tulburată, mă așez. Urmează, apoi, căutarea acerbă a lecturilor mele de calătorie. Semnul de carte îmi indica ultimul pasaj citit: „*Calea paradoxurilor este calea adevărului. Pentru a testa realitatea, trebuie să o vedem mergând pe sârmă. Când adevărurile devin acrobați, atunci le putem judeca.*“ Frunzăresc, plictisită, sublinierile și marginile mâzgâlite din Portetul lui Dorian Gray. Moș Ene, însă, îmi dă năvală. Pleoapele mi se revoltă zadarnic. Șirul de peripeții ostenitoare începe derularea. Adorm. Și dorm în continuare un somn morbid...

Brusc, deschid ochii. Văd înceţoşat. Eram parcă intr-un Dasein nedeterminat al unui timp ontic. Nu mai cunoșteam niciun reper al cronotopului. Apuc să privesc în jur. Scaunele pustii încearcă sa-mi transmită semnale... sau fiori. Să fie singurii mei tovarăși de călătorie ? Geamul compartimentului nu-mi sugerează nimic. Nu întruchipează nicio imagine familiară. Constat că mă aflu într-un tunel atât de negru, obscur... Și mă panichez. Războiul dintre gândurile antinomice se pornește. Presentimente și noi impulsuri de instinct iau amploare. Nu pot întrerupe actul cugetării prea puțin limpede. Totuși, decid a coborârî la următoarea oprire a convoiului nervos.

Cu o mână apuc bagajele. Cu o alta mă sprijin de ușile trenului. Mă dau jos. Pornesc la pas, cam dezorientată, pe teritoriul atât de îndepărtat așteptărilor mele.

Se lăsase amurgul pe câmpul nesfârșit. Să fi crezut oare că nemărginirea lui mi-ar fi putut servi drept peron? Trăiri încărcate cu teamă mă învăluie. Cotrobăi în interior, stingheră, în sondare de răspunsuri. Mă aflu parcă în sufletul unui neant. Cu ușoară speranță privesc spre cer. Nu știu de ce caut stelele. Poate din nevoia unei salvări. Dau cu ochii de luna plină de jur împrejur, multicoloră, fosforescentă, arzătoare. „Nu poate fi adevărat..." îmi tot spun. Repet descurajată cuvintele în minte. Simt, apoi, biciul oboselii. Îngândurată și atât de ostenită, mă așez pe o bancă singuratică. Mi se alătură idei care mai de care mai înfricoșătoare. Abisul ce mi se confesază e ireal privirii mele tulburi.

Găsesc firele Ariadnei în apariția unui punct lucitor... De fapt, o luminiță pe orizontul astrului ceresc. Dar se îndepărtează... Când un cumul de teamă, când unul, și mai inconștient, de curiozitate, mă îndeamnă a mă lăsa călăuzită de luminița cam oarbă. Și merg tărăgănat...Nu știu când mă apropii de un orizont, de orizontul meu. Și… descopăr că sursa luminoasă este cu totul alta…

Un biet bătrân cu barba lungă, lungă și parcă ninsă de neaua necruțătoare a timpului, ce părea camuflat de o pelerină pestriță, purta cu sine un lampadar neputicios. Năvălesc asupra mea întrebări pe care le rostesc pe nerăsuflate, dar care nu îl iau prin surprindere. Mă aud

„Cotrobăi în interior, stingheră, în sondare de răspunsuri. Mă aflu parcă în sufletul unui neant.."

„Constat că mă aflu într-un tunel atât de negru, obscur... Și mă panichez. Războiul dintre gândurile antinomice se pornește."

interogând: „Unde mă aflu ?", „Cum am ajuns aici ?", „Cum ma pot întoarce?". Îmi simt brațul prins încurajator, cu blândețe, de vârstnicul înduioșat, îmbiindu-mă spre o mică promenadă. Era, pentru mine, o poartă de tranziție spre răspunsurile de care aveam atâta nevoie. Simt că începe să se așternă liniștea și că bunavoința bătea la geamul nostru comun. Și-l ascult pe moșul care vorbește despre el și despre scopul său. Se dă drept unicul supraviețuitor al neînțelegerilor și certurilor dintre oameni. Singurul care a ajuns la apogeul cunoașterii ființării și a învins adevărata poluare a lipsei de iubire peste pământ. Îl aud clar, vorbind despre viitor, despre schimbare, despre neantul în care avem să ajungem în lipsa ei. Mă simt chemată. Mă simt încurajată de vocea tremurândă a bătrânelului, atât de convins ca eu sunt menită să schimb ceva în viitorul meu, în viitorul omenirii.

Un alt tren se oprește în fața mea. „*Pasagerii trenului XX cu destinația oriîncotro sunt rugați să-și ocupe locurile...*". Se aude același glas strident. Moșneagul dispare odata cu apariția lui. Mă regasesc, iarăși, în singurătate. Urc fară a mai sta pe gânduri. La scurt timp adorm. Apoi, lent, îmi deschid ochii. Mă aflu înapoi pe peronul ticsit, așteptând ca trenul să pornească. Oare a fost doar un vis ?...

Lecția despre Sărut

Un sărut vreau să fiu, un sărut,
Căci sărutul nu e singur niciodată.
El nu plânge,
decât de fericire.
El îmbrățișează,
îmbrățișează pe oricine.
El nu strigă, ci te cheamă
în a sa caldă-mbratișare de amor.

Căci de foc torni peste apă
Şi presari aer prin pământ,
Un sărut se naște…
Sărutul te-ndeamnă la vise cu și despre săruturi
visătoare…
Şi nu uită niciodată sărutul,
un sărut să-ți dea în eternal clipă de visare.
Strigăt

O, ce fugiți de realitate, căutători de vise?
Căci vise şi iluzii,
sunteți într-o neagră realitate,
Ale voastre măști de lemn
când
le veți oare arde?
Şi-al vostru și anume, poate veşti găsi
și-un nume.
Un nume şi o identitate
și un strigat de trezire din hipnoză oarbă,
este?

Alex Godeanu, absolvent, promoția 2015

Alex Godeanu, absolvent, promoția 2015

Lecția despre Pat

Învăluie-mă,
spațiu al clipelor nemuritoare,
Învăluie-mă,
timp al fărâmelor nemărginite,
Învăluie-mă
Ca să exist.

Nectarul vieții mi-l oferi
în al lui Procust loc de veci…

Un înger îmbrăcat în alb şi negru eşti!
Căci eu o viață strâng s-adun, să pot să-mi cumpăr
moartea cea de veci.

Învăluie-mă, patul meu de veci,
învăluie-mă.

Foto: Băcanu Irina, IX E

Lupta

Pietrele ca stelele
Se așază toate-n cor,
Iar din glasul lor, haotic
Strigă șoaptele de dor.

Adresate-s către El,
Dar în cale vine Moartea;
Stă, privește către cer,
Așteptând să schimbe soarta.

Melancolic vânt răsare
Printre strigătele pietrei,
Alinând cu-nfiorare mare
Jalea plânsă către Soare.

Atunci, lumea se răscoală,
Marș angelic șterge tot
Și se-aude pe afară
Vijelie de potop.

Lin, rapid surzește vântul
Inimi de măiastru grup;
Către moarte, fuga rupe
Atât sânge, cât si trup.

Andreea Iordache, 10A

Cântec de leagăn

Maria Mihalache, 12 H

Un bulgăre de lumină îmi arde retina…
Sunt suflet lunatic exilat din trecut,
căruia i-au fost frânte aripile cu parfum de alb…
Stau întinsă pe un cearceaf imaculat;
aștept să se întâmple ceva.
se pare că cineva a cernut praf argintiu
prin încăpere.
Ochii percep diferite jocuri de lumini solare
colorate în nuanțe afective.
Rădăcini de lacrimi scaldă un dans al ploii.
Gura împletea fire despicate de natură,
scâncind subtil cântece de frunze.
Îngerul fantasmagoric îmi săgetează pieptul pulsând viața
cu priviri de albastru și raze de intuneric

Foto: Corina Buzoianu

Foto: Ilinca Smochină, 9E

Toamnă gri

Corina Contanu, 11B

Afară plouă neîncetat, zgomotos, haotic
Orașul e pustiu, lipsit de viață.
Frunzele își pierd culoarea în bătaia ploii,
Pomii rămân singuri, speriați de vânt,
natura se descompune.
Cerul plumburiu acaparează totul,
doar strălucirea unui fulger se zărește departe.
Trăsnetul lovește puternic, fără milă.
E toamnă și nu mai pot simți fericirea,
plouă cu moarte.

Simplă lecție de termodinamică

Deoarece judecătorul
ar putea crăpa
bătrânul orologiu
-Nu mai există libertate-

Scufundați în fluid,
plutim toți
în borcanul cu formol,
după patru reguli simple:

Nu mai avem masă, dar
suntem ușori,

Zburăm dintr-o parte în alta
a noii noastre
Lumi.

Tu semeni cu mine și noi toți cu
noi toți semănăm.

Iar dacă cineva nu va lua borcanul,
agitându-l,
vom înota încă pe-atât
de-acum încolo.

Deoarece judecătorul
ar putea crăpa
borcanul

Carmen Ioniță, 12D

Totul

Foto: Corina Buzoianu

O lume printre demoni,
O viață ca de înger,
Un regret ca o lacrimă,
O suferință ca o depresie.

O decepție intempestivă
Îți distruge sufletul,
Mintea... chiar și trupul.

Fumul țigării formează
Povești în aer, fiecare fum
O suferință, fiecare chiștoc,
O lipsă de căință...

Îți spun tot ce simt ,
Tot ce trăiesc într-un mod subtil.
Eleganța-i nelipsită din acest miraj.
Am crezut că o să scap,
Dar m-am cam înșelat.
Doream să-ți fiu durere,
Iar tu alinare, doream înțelegere,
Iar tu, din nou, trădare!

Prințesa de marmură

Mă înec in amar,
Zbor în întuneric,
Mă pierd în minciuni,
Revin în nimicuri.
Îți răspund, iar tu mă întrebi,
Îți spun că da, dar este nu.
Un paradox greu de înțeles,
Care-ți pune mintea-n mișcare.
Sunt rece ca marmura,
Prețioasă ca chihlimbarul,
Neînțeleasă ca singurătatea,
Uitată ca amintirea.
Privesc mantia cerului.
Stele îmi zâmbesc,
Eu le contemplu,
Iar Luna mă aprobă.
Sunt „Prințesa de Marmură“!
Rece și scumpă ca acest material.
Sunt închisă în palat
Pierdută în durere,
Uitată de tăcere.
Nu judeca un om
După vorbele-i pustii,
Nu știi ce simte un introvertit
Este ceva mult prea morbid,
De care tu... Cu siguranță vei fugi

Larisa Căzănișteanu,
Colegiul Economic „Virgil Madgearu“, Ploiești,
clasa a IX-a

Lacuna gnostică

Haosul e noncolor, inodor și insipid.
Voiam de când eram mic să transform oglinzi în
castele de nisip.

L-am căutat de la convingere la analiză, de-a lungul
motivelor,
împrejurul împământărilor lor și la coroane
și în miez despicat de o acuratețe usturătoare.

Eșecul s-a dovedit a fi doar o sumă de
antimotive fabricate din materialul negativ însuși
pur,
când l-am făurit și l-am înconjurat cu privirea,
Frica a dispărut fără nicio transformare.

De fapt eșecul era absența scopului cu
lipsa-i elipsa unui soare
Negru de calm locomotor.
Singur de siguranța timpului pe care mi-l fur.

Țin minte că ne înțelegeam.
Speram să se înece în propria salivă la următorul sfat.
Voia să mă tragă pe sfoară când i s-a pus
Un nod în gât și mai aveam ceva de spus

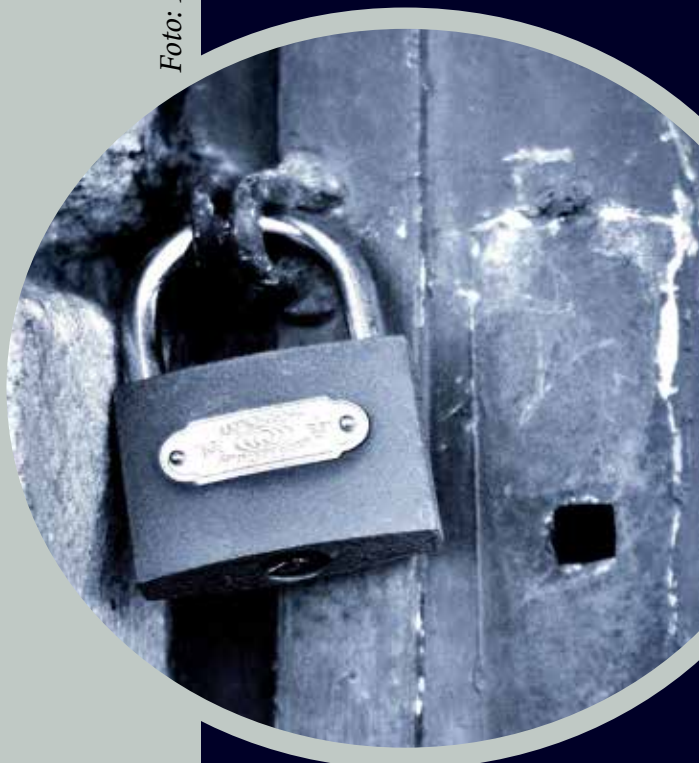

Foto: Filip Mihăilescu

Alex Culcea, absolvent, promoția 2015

Foto: Mădălina Pîndaru, 12 F

Gânduri

În căderea odioasă,
Valuri, crengi și praf de stele
Se-nfiripă între ele
Și sub cerul purpuriu
Se revarsă suflet viu,
Suflet viu, răutăcioasă
E furtuna odioasă.

Nu se simte viață;
Briza zbiară,
Nu se-nvață
Și nu ține socoteala-
A amurgului.
Vai! Seara.

Curge lin și sare dus
Un pârâu nu prea sedus
De undă de lună,
Ci de soare și lumină.
Concordanța e vecină
Cu un duh.

Strigă norii după ploaie,
Zice cioara că nu e
Loc pe câmp sau vale
De rele puhoaie.
A plouat și e răcoare,
Vine seceta. Răbdare.

Povestește iară cartea:
Friguri, frunze, foc și fum
Nu e cum vrea soarta.
Oameni ies răpiți pe drum,
Răsună mută spaima
Și scapă de viață;
Nu e toamnă, ci în față
Fuge iarna.

Andreea Iordache, 10A

Coborâre

Nu mă înec, doar cobor în adâncuri
Pentru că știu că nu-mi ajunge
doar ce se vede la suprafață
Cum poate orgoliul tău să-mi scufunde
așteptările atât de ușor
Când eu am trecut de țărm
doar ca să ajung la tine?
Mare e marea și mic e omul...
Mare e uitarea și mic e norocul
Ochii din marea mea,
marea din ochii tăi
Mi-au luat mințile și
m-au bântuit prea mult timp...
Poate e timpul să înveți și tu să înoți.

Cristiana Nicolae, clasa a XII-a
Colegiul Economc „Virgil Madgearu“
București

De-a v-ați ascunselea

Si când lumea i se răsfrânge,
iar acasă pare doar o adresă scrisă cu pixul în palmă
Se ascunde de sine
Și se caută mereu
Dar niciodată nu se găsește

De-a v-ați ascunselea... numără Cronos
Ai crede că sunt Nostradamus, dar eu judec doar trecutul
Aceeași gaură de vierme repetându-se la nesfârșit așteptând să te găsească

1, 3, 5,7... par să pierd număratoarea
Aștepți să aflu că am pierdut jocul
1.000.... 1.000 și ceva...
Dacă mă pitesc mai bine poate mi se schimbă norocul

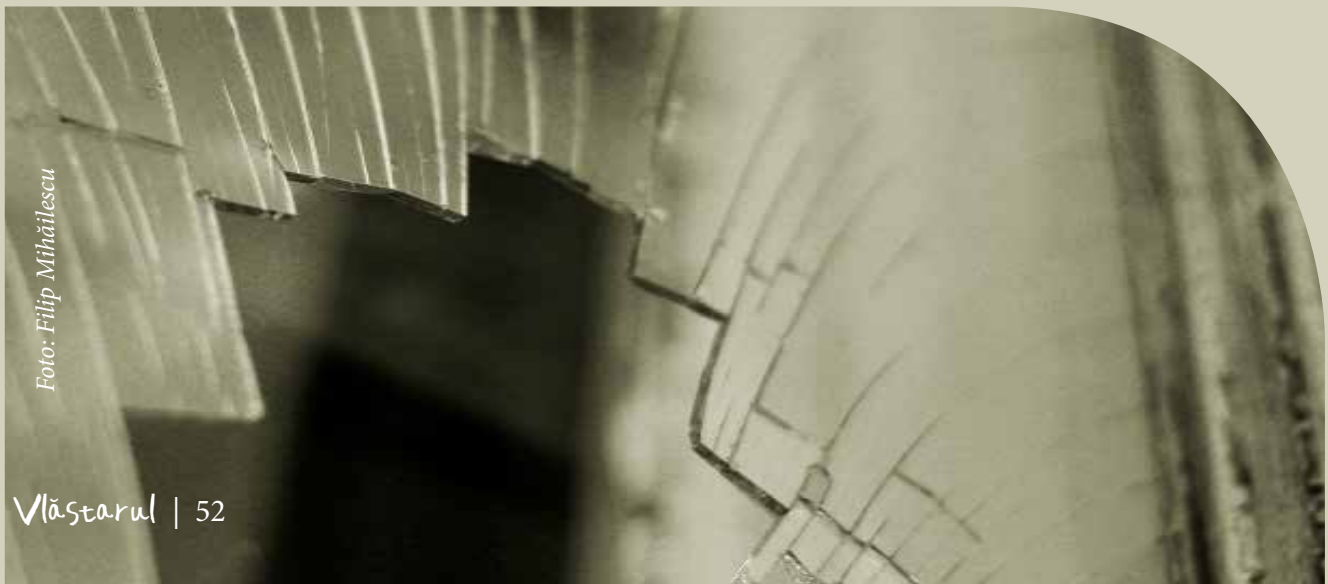

Foto: Filip Mihăilescu

Alex Culcea, absolvent, promoția 2015

A venit mâine puțin mai repede,în schimb
nu știu de ce ieri a plecat din timp.
Xanax și circ pentru xenofobi reflexivi.
iar nu mă-nțeleg ce-ar fi să fiu; să fii,
oricum sunt, tot isc lumi și
Soluții sunt. Și lumini ce plimb anotimp
în anotimp
Tăcerea dormită-n săpare, iscodind amniotic
imanența futilă fitilului inert, vorbind
Limba tăiată, înghițită cu niște vorbe goale.
ies la locul fără descrieri; singura întrebată:
Cum, necum, pe om cine îl mai afla?
iubirea mirării iute-i uitată
Tresare așadar aura decapitată.

Cuvântul...

Justina Dumitrache, 9E

Ce ești tu, Cuvântule? De ce ai venit pe lume? Am auzit că ești darul lui Dumnezeu... Cred că știu scopul pe care îl ai. Ai venit să ne demonstrezi în ce constă libertatea. Libertatea de a ne exprima în momentul în care rănile lumești pun stăpânire pe resorturile interioare. Tu dezvălui tainele ascunse ale oamenilor din popor și simbolizezi cheia către suflet. Ești o explozie de culoare și de sentimente. Datorită ție, comunicarea există. Prin tine, dăm frâu vorbelor, reacțiilor, certurilor și împăcărilor. Ești puterea prin care noi creem sau distrugem. Ai ajuns cea mai puternică unealtă pe care o avem. Tu reprezinți manifestarea ființei noastre spirituale, scânteia divină din interiorul nostru.

Magisterium

de Holly Blacj și Cassandra Clare

Seria ***Magisterium*** (apărută la editura Corint Junior) spune povestea unui tânăr care intră la o școală de magie. Din fericire, nu apar clișeele cu care ne-am obișnuit în astfel de situații.

În primul rând, protagonistul nu suferă de calitatea de a fi special, cunoscută totodată sub numele de (*sindromul Harry Potter* sau *the chosen one*). El se deosebește de ceilalți copii prin simplul fapt că dorește cu orice preț să fie respins de școala menționată (această dorință fiind inoculată de tatăl său). Dar, cum destinul este mereu împotriva protagoniștilor... bineînțeles că este acceptat.

În al doilea rând, eroul nostru nu trebuie să salveze lumea de toate pericolele existente în universul acesta pierdut în propria infinitate. El nu este nedreptățit în vreun fel și, cu cât ajunge să cunoască mai bine școala și colectivul, se întreabă de ce tatăl său era atât de înverșunat în a nu-l lăsa să studieze acolo. Dar, stați liniștiți, această carte abia a început!

Acțiunea este solidă,suspansul fiind gradat, administrat în doze suficient de mari cât să nu ne plictisim, dar suficient de mici cât să nu ajungem să ne întrebăm ,,De ce îi cade copilului acestuia apocalipsa pe cap?“

Din punct de vedere al scriiturii, discursul narativ e dinamizat de numeroase dialoguri, fiind, astfel, ușor de parcurs. Nu avem nevoie de creion și hârtie pentru a ne aminti ce s-a întâmplat la începutul ei. De asemenea, replicile amuzante și ironia subtilă transformă această carte într-o experiență de lectură unică.

Deaconu Ștefana, 9 E

Cerneala

de Fernando Trias de Bes

Cerneala este o carte care exprimă pasiunile, slăbiciunile şi temerile unor oameni care îşi găsesc liniştea numai după ce participă la elaborarea unei cărţi. Menirea acesteia este, pe de-o parte, de a le aduce explicaţia mult căutată despre o anumită întâmplare din existenţa lor şi, pe de alta, de a le reda speranţa.

Firul narativ îşi începe depănarea cu episodul în care un librar care caută motivul pentru care nu merge căsnicia sa, deoarece, de ani buni, soţia lui are un amant.

El este ajutat, în căutarea lui, de un matematician intrat din întâmplare în librărie, care, la rândul lui, este măcinat de aflarea motivului destrămării căsniciei sale după moartea prin înecare a băieţelului său, cauzată de neglijenţa ambilor părinţi.

Astfel, matematicianul îi cere librarului cărţi timp de cinci ani de zile, din care extrage fraze care se repetă, ele fiind apoi arse. De asemenea, îi promite că, la sfârşitul cercetării sale, va scrie o carte despre cauza tuturor întâmplărilor inexplicabile, întrucât crede că acestea au legătură între ele.

Matematicianul solicită ajutorul unui tipograf, căruia îi destăinuie dorinţa de a să tipări cartea cu o cerneală specială, care dispare de îndată ce literele sunt citite.

După lungi căutări, dintr-o întâmplare, tipograful descoperă cerneala ideală, ce ce avea în compoziţie apa dintr-un lac. El înmânează, apoi, mai departe, cartea unui corector, iar după aceea unui editor, pentru a o publica.

La rândul lor, tipograful, corectorul şi editorul caută motivul unor întâmplări stranii din viaţa lor, iar cartea matematicianului, numită „Cerneala“, îi ajută să-l descopere, deoarece ei nu au citit cartea cu ochii, ci cu inima. Răspunsul a fost mereu în sufletul lor, fiindu-le însă prea teamă să recunoască adevărul. Ei au putut să o citească pentru că au crezut în ea.

Miron Radu Paraschivescu numeşte „Cerneala“ o „şaradă existenţială“. Consider această operă una cu tâlc: există poveşti pe care hârtia nu le poate cuprinde, ele rămânând doar în inima noastră.

Vasilache Daniela Ioana, 9E

Galeria C.N. „Spiru Haret“

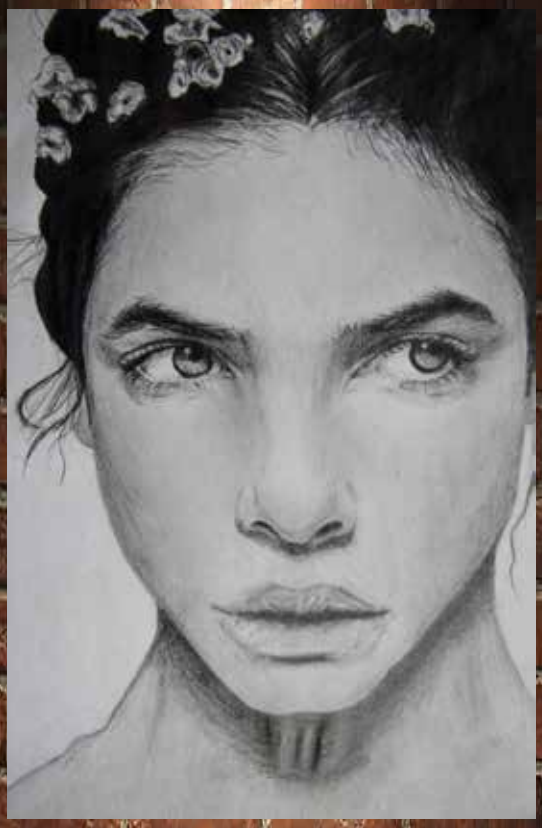

Luchian Ruxandra, 11 B

Iris Păun, 10 A

Teodora Maria Chiru, 11 H

1. Treat you better - Shawn Mendes

În această melodie, subiectul este unul pe cât de simplu, pe atât de profund. Shawn Mendes este în rolul unui tânăr care încearcă să înțeleagă de ce fata de care îi place preferă să fie într-o relație violentă, în loc să aibă parte de dragoste adevărată și sinceră din partea lui. În videoclipul melodiei, sunt arătate secvențe violente din relația fetei, în timp ce tânărul interpretat de Mendes speră ca iubirea lui să fie, într-o zi, împărtășită. Videoclipul se sfârșește prin afișarea numărului de urgență împotriva violenței domestice din Statele Unite, melodia fiind o modalitate de a încuraja persoanele care suferă din cauza abuzului psihic și fizic să ia măsuri. Cântecul a ocupat, la apariția sa, locul 34 în Topul Billboard, dar reușește să ajungă pe poziția a șasea,fiind a doua melodie a cântărețului canadian care ajunge în top 10.

2. Starboy – The Weeknd

Publicată oficial pe data de 28 septembrie 2016, de pe contul de youtube al cântărețului, Starboy a urcat într-un timp foarte scurt în TOP-ul celor mai ascultate melodii, apărând foarte des la radio și pe posturile de muzică, cum ar fi Music Channel. *The Weeknd* a vrut să transmită prin această melodie faptul că se răzbună pe o anumită persoană, folosind un anumit limbaj. Ceea ce unii nu știu este că mașina care apare în videoclip îi aparține chiar cântărețului canadian. Videoclipul a fost nominalizat la 2016 MTV Europe Music Awards pentru cel mai bun videoclip.

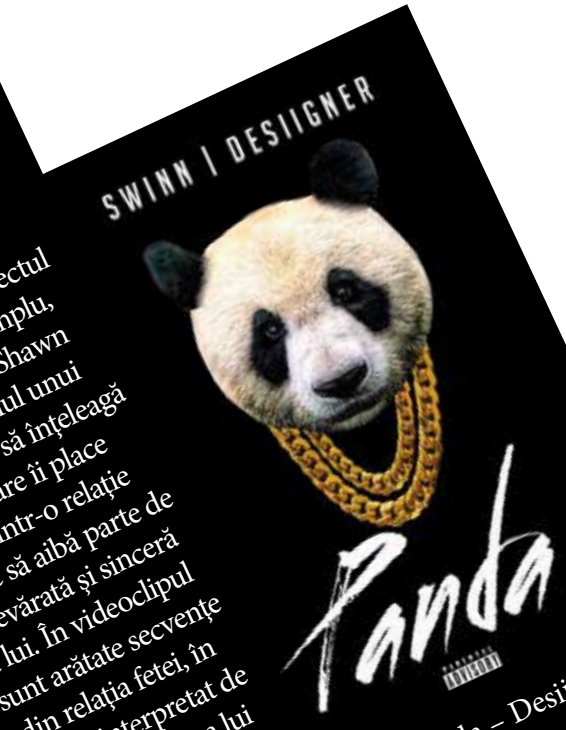

3. Panda – Desiigner

Panda este o melodie rap. Versurile au fost scrise pentru a prezenta afinitatea cântărețului Desiigner pentru BMW X6. De asemenea, din primul vers al melodiei ("I got broads în Atlanta") reiese originea influenței stilului muzical al artistului, și anume rap-ul din zona de sud a Statelor Unite. Desiigner afirmă că modelul BMW X6 negru, împreună cu același model în culoarea albă, creează un Panda, arătând astfel, într-o manieră mai profundă, modul în care își trăiește viața. Melodia a fost lansată în data de 22 februarie 2015 și a avut un succes imediat, ajungând pe locul 1 în topul Billboard la sfârșitul lunii aprilie a aceluiași an.

TOP 5 HITS

5. Hello - Adele

Acest cântec se bazează pe descrierea nostalgiei, a regretului, și este scris sub forma unei conversații. Versurile au fost scrise în așa fel încât să se prezinte toate relațiile care au avut loc în viața cântăreței: familie, prieteni, etc. Cântăreața a explicat, într-un interviu, că „a simțit nevoia să scrie acest cântec pentru a le spune celor care sunt parte existența ei că încă îi iubește, deși nu au mai păstrat legătura". În Statele Unite, a debutat pe locul 1 în topul Billboard și a bătut multe recorduri în lumea muzicii (a fost primul videoclip pe platforma Youtube care a atins 1 miliard de vizualizări într-un timp foarte scurt de la încărcare; a fost singurul cântec care a avut vândute peste un milion de copii digitale în prima săptămâna de la lansare) și a avut 7 nominalizări la 2016 MTV Music Awards, printre care și „Cel mai bun videoclip al anului" și „Cea mai bună regizare a unui videoclip".

4. Shout out to my ex – Little Mix

Fanii fetelor din Little Mix cunosc toată povestea despre Perrie(din LM) și Zayn Malik (fost cântăreț în trupa One Direction). După despărțirea celor doi, Perrie și celelalte fete au contribuit la această melodie. Mulți o văd ca pe o eliberare pentru Perrie, care, în videoclip, aruncă din mașină toate cadourile primite de la Zayn. Melodia a ocupat primul loc în cel puțin 4 țări, în special UK și Irlanda.

Maria Cristian, Ilinca Smochină, 9E

Această clasificare a fost realizată în urma unui sondaj în rândul spiriștilor din clasele a IX-a (noiembrie, 2016).

Vlăstarii merituoşi 2016-2017

(lista elevilor care, prin activitatea lor, au contribuit la formarea unei imagini instituționale pozitive a CNSHB în comunitatea locală)

Calificați la etapa pe sector

Matinca Salia Maria, Premiul I, clasa a X-a, profesor coordonator: Săpoiu Camelia, Olimpiada „Lectura ca abilitate de viață"

Tecuceanu Raluca Maria, Premiul II, clasa a IX-a, profesor coordonator: Hera Liana, Olimpiada „Lectura ca abilitate de viată"

Băcanu Irina, Premiul II, clasa a IX-a, profesor coordonator: Buzoianu Corina, Olimpiada „Lectura ca abilitate de viață"

Băieșu Ana Astrid, Premiul II, clasa a X-a, clasa, profesor coordonator: Dumitru Ioana, Olimpiada „Lectura ca abilitate de viață"

Ciocan Ana Ștefania, Premiul III, clasa a X-a, profesor coordonator: Hera Liana, Olimpiada „Lectura ca abilitate de viață"

Ionete Mădălin, Premiul III, clasa a IX-a, profesor coordonator: Buzoianu Corina, Olimpiada „Lectura ca abilitate de viață"

Ghiață Andreea, Premiul III, clasa a IX-a, profesor coordonator: Turculeț Angela, Olimpiada „Lectura ca abilitate de viată"

Ene Maria Silvana, Premiul III, clasa a IX-a, profesor coordonator: Mihalcea Victoria, Olimpiada „Lectura ca abilitate de viață"

Nichifor Amalia, Premiul III, clasa a VI-a, profesor coordonator: Săpoiu Camelia, Olimpiada „Lectura ca abilitate de viață"

Ciocănescu Daria, Premiul III, clasa a V-a, profesor coordonator: Turculeț Angela, Olimpiada „Lectura ca abilitate de viată"

Grumăzescu Amalia, Premiul III, clasa a VI-a, profesor coordonator: Ciobanu Ștefania, Olimpiada „Lectura ca abilitate de viată"

FALLOUT 4

REVIEW

Cristian Ducu,
Robin Svemer

9 C

Și iată că articolul legat de gaming revine în forță! Încercând să-l aducem la viață cu cât mai mult succes, am decis să prezentăm un joc ce nu numai că ne-a invadat monitoarele șine-a mâncat timpul, însă ne-a distrus și viața socială odată cu apariția sa. ***Fallout 4,*** ultima adiție în seria ce-i poartă numele, aduce o briză de prospețime francizei. Deși nu a excelat prin grafică, sunet și engine, vârsta sa spunându-și cuvântul, el a reușit să uimească prin *gameplay*, interacțiunea cu mediul fiind spectaculară.

Ca în orice titlu Bethesda, tu alegi ce și cum se întâmplă cu personajul creat de tine și universul se modelează după deciziile tale (So, don't screw it up!). Așadar, nu fi smardoi întotdeauna și mai încearcă să-ți rezolvi probleme și pe o cale amiabilă, fără să intri, din nou, în și mai multe. Acțiunea jocului se petrece în anul 2287, într-un Boston post-apocaliptic, la 210 ani de la un război nuclear între China și America. Vault-Tec, o companie privată specializată în buncăre anti-atomice, a construit de-a lungul Americii o serie de adăposturi subterane o dată cu izbucnirea celui de-al Doilea Război Rece, care puteau să găzduiască un procent restrâns din numărul de locuitori ai țării, până când apele aveau să se liniștească. Totuși, știți cum se zice, afară-i vopsit gardul, înăuntru-i leopardul; după ce prima focoasă a lovit America, cei înscriși pe listele viitorilor rezidenți au fost evacuați din locuințele lor spre a popula vault-urile fără a ști că vor deveni subiecții unor experimente inumane. Jocul începe înaintea bombardării prin crearea caracterului și alegerea unui nume (sperăm cât mai bine ales), putând alege să fim bărbatul sau femeia din casă, fiind doar un moft vizual inutil. Talentele și aptitudinile sunt sintetizate de titulatura S.P.E.C.I.A.L. (Strenght-Perception-Endurance-Charisma-Intelligence-Agility-Luck), având și alte subcategorii ce-i ușurează viața jucătorului și pot fi deblocate o dată cu creșterea în nivel.

Lăsând povestea la o parte , hai să vorbim și despre gameplay, fiind principalul aspect ce recomandă jocul. Unul din lucrurile de lăudat este că, deoarece harta este de 2 ori mai mare decât cea din ***Fallout 3***, cantitatea de gameplay și de persoane cu care poți interacționa este semnificativ mai mare. Povestea strălucește și ea întrucât, pentru a obține unele lucruri necesare terminării jocului, trebuie să te plimbi pe hartă și să începi anumite misiuni secundare care te vor readuce încet, încet, pe firul principal al jocului. De aceea jocul nu poți termina dintr-un anumit număr de misiuni. Pentru o persoană interesată de poveste, nu va exista obligativitatea de a se lega de misiunile secundare prea mult; dar pentru cei care vor să exploreze fiecare părticică a jocului, vor avea ocazia să se piardă foarte ușor printre misiunile care le apar în timp ce se deplasează spre locul misiunii. Un alt plus este acela că orice misiune secundară prezintă contextul care a dus la acea situație.

Ținând cont de faptul că niciun joc nu este perfect, trebuie menționate și punctele slabe ale acestuia. Unul dintre ele va fi când vei merge la unul dintre primele caractere întâlnite în joc și, din primele secunde, vei auzi fraza: "Another settlement needs your help!". Misiunile de acest tip pot fi amuzante primele 5,6,7,12,23,50... de ori dar, după un timp, te gândești dacă nu cumva ai exterminat jumătate din populația planetei sub formă de monștri, încercând să aperi niște oameni pe care nu îi cunoști. Iar cel mai frumos sentiment este acela când vei simți recunoștința lor eternă... nu o arată ei, dar știi că este acolo... adică ar trebui nu...? nu? Bine...

De asemenea, un alt minus este grafica; pentru un joc din 2015, este de-a dreptul jenantă. Un alt aspect mai mult sau mai puțin enervant este sistemul de tragere V.A.T.S., prin care s-ar putea să îți țeava lipită de cap inamicului și, cumva, să ratezi totuși. La capitolul sonorizare, jocul nici nu excelează, dar nici nu dezamăgește.

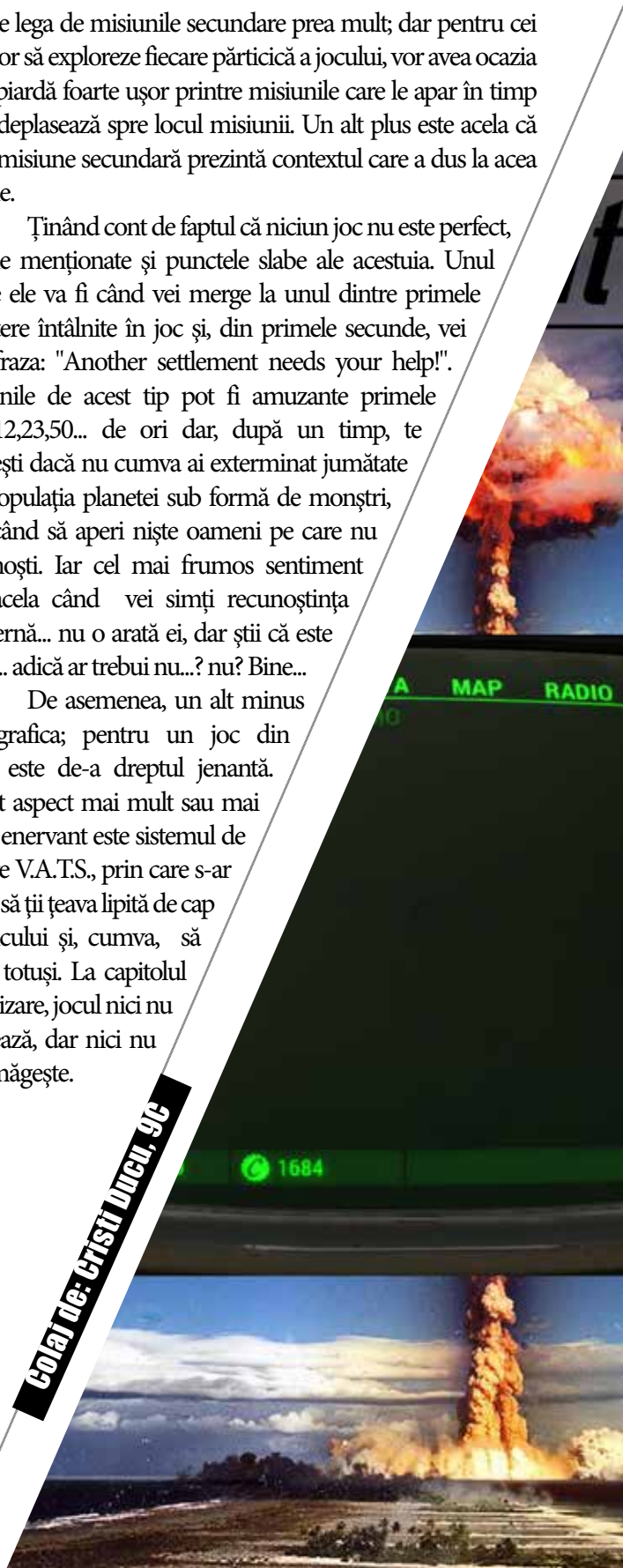

Colaj de: Cristi Dincu, 9C

SALVAREA ÎN FORMAT DIGITAL A POZELOR DE PE HÂRTIE

Teodoru Andrei și Svemer Robin, 9C

Suntem de părere că, în ziua de azi, într-un secol al internetului şi al informaţiei din mediul virtual, este important ca pozele, păstrătoare ale unor amintiri minunate, să fie uşor accesate. În acest articol vom aborda comparativ două aplicaţii care facilitează transpunerea pozelor din format fizic în virtual. Cele două aplicaţii sunt: Microsoft Office Lens şi Google Photo Scan.

I. MICROSOFT OFFICE LENS

1. De ce să o foloseşti?

Aplicaţia poate fi utilizată pentru a muta funcţiile unui scanner pe telefon, în orice moment din zi.

2. Cât de uşor de folosit e?

Foarte uşor, prin selectarea unei fotografii din galerie sau captarea uneia noi; aplicaţia lucrând de una singură, nu necesită ajutor decât în cazul corectării unor greşeli. După obţinerea imaginii scanate, aceasta poate fi trimisă, exportată într-un anume program sau salvată în librăria foto.

3. Cât de bine poţi încadra poza care urmează să fie scanată?

Pe o scară de la 1-10, ţinând cont de faptul că aplicaţia nu are nevoie de niciun fel de indicaţii pentru a scana, o pagină primeşte un 9.

4. Cum se pot remedia eventualele erori?

Printr-o simplă apăsare de buton, urmată de plasarea colţului care conţine cea mai mare parte din fundal, dintre cele 4.

II. GOOGLE PHOTO SCAN

1. De ce să o folosești?

Aplicația se utilizează doar pentru conversia pozelor din format fizic în format virtual.

2. Cât de ușor de folosit e?

Aplicația e foarte ușor de manevrat. Interfața e simplă. Ea prezintă un vizor, prin care se face o poză a pozei, trebuie scanate toate 4 colțurile. Apoi, aplicația procesează imaginea, decupând fundalul. La final, fotografiile sunt gata să fie salvate în telefon sau, cel mai bine în Cloud, Google oferind stocare nelimitată și tot felul de unelte, spre exemplu gruparea pozelor în albume și

3. Cât de bine poți încadra poza care urmează să fie scanată?

Aplicația oferă un dreptungi în care trebuie încadrată poza, restul venind de la sine.

4. Cum se pot remedia eventualele erori?

În cazul în care apar erori (au apărut erori mici în 3 din 5 cazuri), ele se pot remedia foarte ușor; aplicația oferă o lupă și patru cursoare care trebuie plasate pe cele 4 colțuri ale pozei.

În încheiere, vrem să precizăm că aplicația dezvoltată de Microsoft e disponibilă pe Android, iOS și Windows Mobie, pe când cea dezvoltată de Google e disponibilă doar pe Android și iOS.

Imagine: http://img.labnol.org/di/google-search-qr-code.png

Studiu statistic privind managementul timpului liber în rândul elevilor de clasa a IX-a din Colegiul Național „Spiru Haret“

Interesul principal al studiului este acela de a afla și analiza managerierea timpului școlar și al celui liber, al elevilor din a clasa a IX-a, atât de la secția de real cât și de la cea de uman din cadrul Colegiului Național „Spiru Haret“ București. Astfel, prin chestionarul aplicat la mijlocul lunii octombrie 2016, dorim să aflăm concret: volumul de timp pe care aceștia îl alocă pentru îndeplinirea sarcinilor școlare, interesul pe care îl dezvoltă pentru activitățile extrașcolare ,voluntariate și hobby-uri dar și timpul liber pe care aceștia îl au la dispoziție pentru a le realiza. De asemenea, am încercat să observăm tendința opiniilor subiecților în privința problemei temelor și a volumului de timp liber disponibil.

Un alt obiectiv al studiului realizat este găsirea și prezentarea asemănărilor și deosebirilor dintre elevii care studiază la secția de real respectiv, cea de uman; dar și dintre subiecții de sex feminin și masculin al aceleiași secții.

Suntem convinși că rezultatele prezentate în această lucrare vor reprezenta un material de informare calitativ, folositor atât cadrelor didactice cât și elevilor și părinților acestora.

Secția	*Nr. băieți*	*Nr. fete*	*Procent băieți*	*Procent fete*
REAL	*14*	*17*	*28%*	*34%*
UMAN	*4*	*15*	*8%*	*30%*
NR. TOTAL Băieți/fete	*18*	*32*	*36%*	*64%*
	50		*100%*	

Întrebările au fost concepute de elevii Raluca Biță și Cristian Lupescu, din clasa a XI-a G, fiind distribuite elevilor în cursul lunii octombrie. Chestionarul administrat elevilor a inclus 8 întrebări, astfel:

1) După terminarea cursurilor și a temelor, cât timp vă mai rămâne?

2) Considerați că aveți suficient timp liber?

3) Cum preferați să vă petreceți timpul liber? (maximum 3 variante de răspuns)

4) Cum vă petreceți timpul liber la sfârșit de săptămână? (maximum 3 variante de răspuns)

5) Cu cine obișnuiți să petreceți timpul liber? (maximum 2 variante de răspuns)

6) Aveți vreun hobby?

7) Pe o scală de la 1 la 5, cât timp liber alocați hobby-ului dvs?

8) Practicați voluntariatul/ activitățile extrașcolare în timpul dvs liber?
9) Cât timp acordați zilnic temelor/ învățatului?
10) Credeți că dacă nu ar fi date teme pentru acasă, atunci ați avea mai mult timp liber?

CONCLUZII

TIMPUL ȘCOLAR

În ceea ce privește volumul de timp alocat pregătirii temelor și învățatului, respondenții de sex masculin din cadrul profilului real ocupă locul fruntaș, majoritatea acestora acordând mai mult de 5 ore pentru aceste activități. La polul opus se află respondenții de la profilul uman, atât de sex masculin, cât și de sex feminin, aceștia alocând între 2 și 3 ore pregătirii temelor.

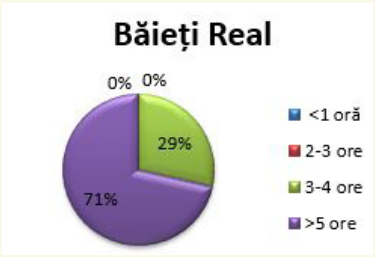

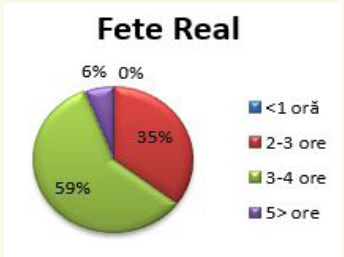

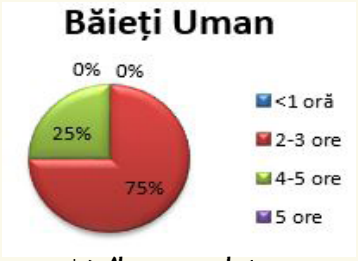

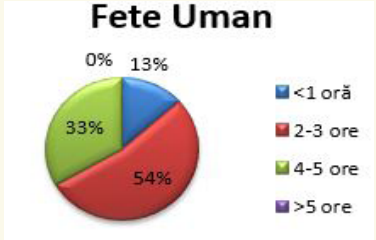

De asemenea, întrebarea referitoare la timpul liber rămas după terminarea temelor susține rezultatele obținute la întrebarea precedentă. Astfel, băieții din cadrul profilului real afirmă în proporție de 71, 42% că volumul de timp liber este între 2 și 4 ore, în timp ce, respondenții de la secția uman au, în medie, între 4 și 6 ore pentru activitățile din timpul liber.

TIMPUL LIBER

Activitățile extrașcolare și de voluntariat nu sunt încă practicate într-o proporție satisfăcătoare de către elevii clasei a IX-a (doar 20,45% dintre aceștia fiind deja implicați în astfel de activități), însă o majoritate covârșitoare, 72,8%, își dorește participarea în aceste activități.

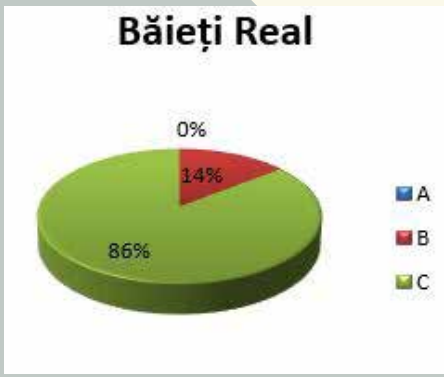

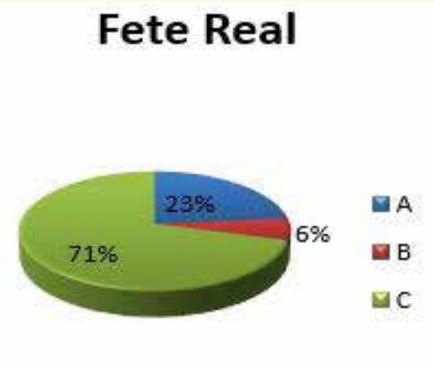

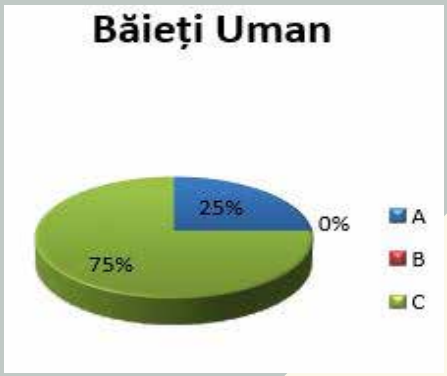

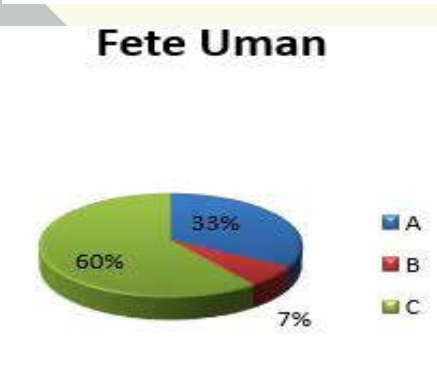

PERCEPȚIA ȘI OPINIILE SUBIECȚILOR REFERITOARE LA RAPORTUL DINTRE TIMPUL ȘCOLAR ȘI CEL LIBER

Majoritatea elevilor de la profilul uman (80%) consider că au suficient timp liber, în timp ce 65% dintre elevii de la real susțin contrarul. În ceea ce privește posibilul efect în cazul unui volum mai mic de teme, toți elevii consideră că ar avea mult mai mult timp liber în această situație

Studiu realizat de elevii Raluca Biță și Cristian Lupescu din clasa a XI-a G, sub îndrumarea doamnei profesoare CRISTINA ȘTEFAN

CERCUL DE FOTOGRAFIE C.N.S.H.B.

Începând cu luna octombrie a acestui an, cercul de fotografie din Colegiul Național „Spiru Haret“ a renăscut. Elevi din clasele a IX-a și a XI-a se întâlnesc, în fiecare joi, la ora 14.30, pentru a se iniția în tainele fotografiei. Că au sau nu DSLR este mai puțin important, deoarece au energie, dorință de a ști și multă inventivitate.

Astfel, într-una dintre aceste ședințe, au urcat în podul liceului, unde iluminarea era excelentă. Rezultatul? Imagini deosebite, ce vor constitui obiectul unei expoziții foto în data de 12 decembrie, cu ocazia *Zilei Absolventului.*

Alexa Oțet, 11A

Foto:
Deaconu Diana,
9 E

Foto:
Alexa Oțet,
11 A

PERLELE

„Foarte bine! Scrii foarte urât!“
„Copii, corijența nu e nimic anormal“
„Las-o-n pace, că și asta-i a naibii!“

„Ești blondă ori n-auzi“
„Pune pixul jos și scrie“
„Pasul meu încrucișat e ca sârba în căruță“

„Vrea tija să intre în perete? Nici de-a dracu! “
„Ora și lecția! Dacă nu, 1 și exmatriculare! “
„Nu mai râdeți!...șacalilor. “

„e, drăcia naibii!“
„Mânca-te-ar raiul să te mănânce“
„Și așa am dat această soluție... șmecherește“

Elev: „Pot să fug înapoi în bancă?
Profesor: „Nu fugi! Mergi încet și-ți privești dușmanul în ochi. Și nu mai fi așa timid! Că nu vei reuși în viață!“

„Dăm extemporal joia trecută.“
„Dă-te mai așa, să vezi și tu ceva din viața asta! “

„Nu sunt nervos, doar sunt în oră“
„Șterge tabla frumos pentru că e singurul lucru pe care știi să-l faci“

2016

ENERGIA POTENȚIALĂ:
„Ce-ar fi să-ți modifici energia potențială corp-podea când vorbești cu mine. În picioare!“

Efect secundar pentru încălcarea principiului:
Elevul trebuie să dezvolte o mișcare accelerată către tablă.

„Tăceți că nu văd la tablă“
„Dă-ți căciula jos din cap, lasă paraziții să zboare.“

„te uiți în ochii mei plăcuți“
„treci la tablă inteligență brunetă vie“
„Of, da' ce sare, tăticuleee!... “

„Tu când vorbeşti cu mine să taci“
„Două direcţii sunt două direcţii, nu una“
„Hai c-am chef“

(*Profesorul: bătaie puternică-cel mai probabil cu călcâiul, deși tehnica nu este încă descoperită-cu piciorul în podea*): Mă, s-a-nțeles? E clar? “

(*Profesorul reflectând...*) „Româna şi matematica sunt compatibile, dar se află într-o confruntare acerbă“ (*Profesorul răsfoind manualul de la coadă la cap*) „Tinere ferice, Și te întorci ușor, ușor... Băi, te mai întorci mult?“

Ionescu Cristina (9C)
Tudor Dragu (9E)
Ruxandra Luchian (11B)

Călătorie în timp via horoscop

-decembrie, 2016-

Anda Diaconecu și
Alexandra Diaconescu, 9 C

Berbec

Nicolae CIORĂNESCU (1922), matematician, autorul lucrării ***Tratat de matematici speciale***

În luna decembrie, relația cu prietenul/a merge foarte bine (Venus cochetează cu Jupiter). Se întrevede fie posibilitatea bursei, fie apreciere din partea profesorilor/părinților. Atenție la Mercur retrograd care, din umbră, urzește ceva ce ți-ar putea crea probleme.

Taur

Ioan-Victor BRUCKNER (1961), doctor, om politic român, fost ministru

La tine, iubirea merge mână-n mână cu școala (Venus și Marte se află în casa carierei acestui nativ). Se întrevăd și călătorii. Nu sunt excluse certurile. Pe de altă parte, ai parte de aprecieri și reușite la școală. Se deschid noi perspective.

Rac

Constantin NOICA (1928), filozof, membru post-mortem al Academiei Române, autorul lucrării *Spiritul românesc la cumpătul vremii. Șase maladii ale spiritului*

Cu Mercur retrograd în casa cuplului, se anunță probleme în relația cu prietenul/a. Pot apărea situații contradictorii, stresante. Dar lasă că ai succes la școală. Proiectele pe termen lung aduc schimbări de viziune și necesitatea de a lua o decizie importantă.

Gemeni

Mihai-Dan CARAMIHAI (1978), profesor universitar

Conjuncția Soare-Saturn anunță un eveniment important în planul relației cu prietenul/a. Această lună ar putea aduce schimbări în bine în relație. Dacă nu ai prieten/ă, există toate șansele să întâlnești pe cineva. De asemenea, vei putea recupera din minusurile pregătirii tale.

Leu

Nicolae STEINHARDT (1929), filozof, autorul cărții ***Jurnalul fericirii***

În luna decembrie, ai parte de multă atenție și pasiune din partea ființei iubite. Love is in the air! Atenție la impulsivitate, care poate genera conflicte. La școală, reușita depinde mult de cum reacționezi. Atenție la concurență!

Fecioară

Andrei PLEȘU (1966), scriitor și eseist român, estetician și istoric al artei, stilist al limbii române, autor al lucrării ***Despre îngeri***

Ești preocupat mai mult de școală, și de probleme cotidiene decât de viața ta afectivă. Te poți, totuși, îndrăgosti de cineva din anturaj. Ai mult de lucru, dar melanjul dexteritate-creativitate îți va asigura succesul.

Balanță

Nicolae-Şerban TANAŞOCA (1959), filolog şi istoric român, autorul lucrării ***Bizanţul şi românii***

Luna decembrie aduce o perioadă frumoasă în plan sentimental. Eventualele probleme din relația ta se diminuează simțitor. La școală, ai parte de șanse și de aprecieri ale celor din jur. Ești creativ/ă, vorbăreț/-eață și vrei să comunici cât mai mult.

Scorpion

Dan BERINDEI (1941), istoric, autorul lucrării ***Românii şi Europa în perioadele premodernă şi modernă***

Vrei să evadezi cu prietenul/-a cât mai departe de „lumea dezlănțuită“. Te mai bântuie și ceva amintiri legate de fostul/-a. Pe de altă parte, ești hotărât/-ă să te pui la punct cu școala. Orice demers/negociere necesită din partea ta atenție maximă.

Săgetător

Dan A. LĂZĂRESCU (1937), scriitor, traducător de limbă engleză şi om politic român, fost deţinut politic în perioada comunistă

În această lună, cumva, banii mână-n mână cu iubirea, ceea ce nu e de bun augur (Mercur e retrograd). Ești atras de persoanele inteligente. La școală, trebuie să te apuci să faci ordine în portofoliu, să analizezi unde ai greșit, ca să poți lua cea mai bună decizie pentru viitor.

Capricorn

George LITARCZEK (1944), medic, întemeietorul şcolii medicale de anestezie din România

Prima săptămână din decembrie aduce momente de neuitat în plan afectiv. Apoi... se întrevede ceva plictiseală. Ești preocupat/-ă de școală, de teze, ceea ce mai taie din elanul emoțional. Ești nevoit/-ă să călătorești și să faci față unor sarcini suplimentare.

Peşti

Mircea ELIADE (1925), filozof, scriitor, autorul lucrării ***Tratat de istorie a religiilor***

Nu îți putem spune că îți va merge foarte bine în plan relațional. Te simți singur/-ă (chiar dacă ești într-o relație). S-ar putea să reîntâlnești pe cineva din trecut, care să facă să vibreze iar inima. La școală, ai inițiativă, acționezi și șansele sunt de partea ta.

Vărsător

Petru CREȚIA (1945), profesor de limba greacă, editor al lui Platon, eminescolog, filosof, eseist şi traducător român, autor al lucrării ***Epos şi logos***

Venus se află în zodia ta
, la fel și Marte. Trăiești din plin relația cu prietenul/-a. dar și Mercur e retrograd, așa că nu sunt excluse certuri. La școală, ești bataios/-oasă.Vrei să arăți tuturor de ce ești în stare.

ABSOLVENȚI SPIRU

Absolvenți		Precum Sparte Pronume			Amfiteatru antic Sufix	I	Înțeapă Absolvent		Măsoară greutatea (pop.)
În schelet Alifie					În parcuri Pădurice de arini				
		A lui Manole Pronume demonstrativ				Eu (pop.)		Transportă mărfuri sau oameni	
Absolvent Face subiecte de BAC									Nu prea vorbește...
				Care conține iod					
Pronume Îl are în mânecă			Articole nehotărâte Uns pe pâine			A lui Adam Colea			
		Pronume nehotărât Articol nehotărât					Folosit la cusut Nu-s doi		
Absolvent Formă de relief									
					Plutire... în apă				

prof. Corina Buzoianu

GAMES OF CULTURES

Paul Reincke, 11A

Trăim într-o eră în care jocurile video sunt printre cele mai cunoscute mărci ale divertismentului, fiind într-o continuă competiţie cu filmele pentru a vedea care poate relata o poveste cât mai atrăgătoare pentru public. Însă nu ajungi în vârf fără a genera puţină ură, nu-i aşa? Cu cât industria jocurilor video a avansat, cu atât nevoia de a avea o poveste cât mai complexă a crescut, făcându-i pe programatori să caute inspiraţie atât în diferite părţi ale istoriei, cât şi diverse culturi şi legendele acestora.

...grupuri de părinți care au început să dea vina pe jocuri, spunând că acestea sunt sursa problemelor legate de comportamentul tinerilor.

Dar cu cât au săpat mai adânc, cu atât au atras din ce în ce mai multă atenţie din partea unor grupuri de părinţi care au început să dea vina pe jocuri, spunând că acestea sunt sursa problemelor legate de comportamentul tinerilor. Un joc foarte explicit, plin de violenţă şi arme şi războaie? Cu siguranţă ne face copiii să fie cât mai violenţi! Un joc în care sunt prezente divinităţi din budism şi/sau hinduism? Clar o bătaie de joc faţă de acea religie! Un joc în care un personaj are pielea neagră şi buze roşii sau unp personaj afro-american feminin care spune că îi place să facă treburi casnice? Evident o modalitate de promovare a rasism!!!

Acest fel de gândire este foarte simplist şi ignorant, deoarece, în opinia mea, jocurile nu sunt o modalitate de a transforma noile generaţii în oile negre ale societăţii, ci, din potrivă, pot fi folosite pentru a lărgi orizontul de cunoaştere a unei persoane, deschizându-i ochi asupra unor noi concepte legate de diferite persoane, naţionalităţi, ideologii etc.

De aceea am decis să încep o nouă rubrică în revista Vlăstarul, numită Games of cultures, unde voi căuta inspiraţiile culturale din spatele celor mai cunoscute jocuri video, încercând să vă învăţ lucruri noi pe parcursul drumului. Şi acum că am terminat cu introducerea, să vorbim despre Pokémon. Ştiu ce vă întrebaţi: „Dar nu este Pokémon un joc pentru copii mici”? Credeţi ce vreţi, dar Pokémon este una dintre cele mai cunoscute serii de jocuri video din lume, fiind pe locul 3 în List of best-selling video game franchises. Chiar şi dacă ai fi trăit sub o stâncă, şansele de a fi auzit despre Pokémon sunt mari.

Deci sunt cunoscute, dar despre ce să vorbesc? Problema nu este că nu am despre ce vorbi, la urma urmei această serie de jocuri (care a apărut în 1996, adică acum 10 ani) are 6 generaţii de jocuri (7 dacă numărăm şi jocurile Pokémon Sun şi Pokémon Moon care vor apărea/au apărut pe 18 noiembrie 2016, depinde când va fi publicat articolul), un total de 27 de jocuri în seria principală (fără a număra vreun spin-off), peste 720 de Pokémoni, un anime care a ajuns la sezonul 20… Pe scurt, sunt prea multe lucruri despre care pot vorbi.

Ei bine, dacă tot am decis să numesc această rubrică *Games Of Cultures,* ce-ar fi să vorbesc despre ceva legat de cultură? Evident, mă refer la Generaţia IV, mai precis jocurile Pokémon Diamond, Pokémon Pearl şi Pokémon Platinum. Pentru cei care nu prea ştiu chestii legate de Pokémon, daţi-mi voie să vă pun la curent. Acţiunea jocurilor se petrece în regiunea Sinnoh, care (ca orice regiune din Pokémon) este inspirată de o regiune din viaţa reală (în acest caz insula Hokkaidō din Japonia). Tema principală a acestei regiuni o reprezintă miturile, legendele şi începutul lumii. Ca şi în jocurile anterioare, misiunea ta este aceea de a deveni cel bun Pokémon Trainer care a existat vreodată şi să completezi Pokédex-ul (un fel de dicţionar care conţine informaţii despre toţi Pokémonii prinşi de tine), toate acestea în timp ce încerci să opreşti o echipă malefică care vrea să cucerească regiunea (sau, în acest caz, să distrugă universul). De asemenea, ca şi în celelalte jocuri, vârsta protagonistului este de 10 ani. Uau! Pur şi simplu, uau! Oricum, hai să ne întoarcem la oile noastre. În timpul aventurii tale, pentru a deveni cel mai bun, vei avea şansa de a găsi diferite mituri care descriu originel lumii. Mai mult, aceste mituri au nişte paralele destul de puternice cu legendele găsite în diferite culturi din lumea reală.

Primul mit pe care îl vom studia este cel mai important din joc: Povestea Originală. Chiar dacă titlul lasă de dorit, paralele făcute la mitrile culturilor asiatice sunt însemante: „La început, era doar/o învălăşeală de haos./În inima haosului, unde totul/devenea unul, a aparut un Ou./Căzând din vârtej,/Oul a dat naştere

„aceste mituri au nişte paralele destul de puternice cu legendele găsite în diferite culturi din lumea reală.“

„În acest mit, la început, Cerul şi Pământul erau un haos şi în centrul acestui haos era un ou.“

Celui Original.“ (Originalul: ”In the beginning, there was only/a churning turmoil of chaos./At the heart of chaos, where all/things became one, appeared an Egg./Having tumbled from the vortex, the/Egg gave rise to the Original One.”). La prima vedere, nimic interesant, nu-i aşa? Păi, acea afiramţie ar fi corectă, asta dacă nu iei în consideraţie mitul oului cosmic. Pentru cei care nu prea sunt interesaţi de mitologia altor popoare, daţimi voi să explic: oul cosmic este un simbol al originii şi al creării universului, întâlnit în diferite legende, menţionabil fiind mitul chinez al creaţiei.

În acest mit, la început, Cerul şi Pământul erau un haos şi în centrul acestui haos era un ou. Din acest haos se naşte zeul orginar Pangu care sparge oul, creând astfel Cerul şi Pământul. Interesant, nu-i aşa? Şi asta-i doar prima parte a mitului, continuând astfel: „Din el însuşi, două fiinţe Cel/Original a făcut./Timpul a început a se învârti./ Spaţiul a început a se extinde./Din el însuşi iar, trei vietaţi/ Cel Original a facut.” (Originalul: „From itself, two beings the Original/One did make./Time started to spin./Space began to expand./From itself again, three living things/ the Original One did make.”). Această secţiune pare să fie inspirata de Taoism, o religie cu orginile în China, dar practicată şi în alte părţi ale Asiei, precum Vietnam, Corea şi (“surprinzător”) Japonia. În Taoism, creaţia începe cu o singura energie, care este mai târziu împărţită într-o dualitate (cunoscută sub numele de Yin şi Yang), apoi în trei părţi si, în final, în restul creaţiei.

(*continuarea în numărul următor*)

Vrei să te implici în viața revistei?

vlastarul@yahoo.com

PROIECT ÎN SPIRU !

FIRST®

TECH CHALLENGE

ÎNSCRIERI 10 SEPTEMBRIE - 20 OCTOMBRIE

CEA MAI TARE COMPETIȚIE DE ROBOTICĂ
VINE ÎN LICEELE DIN ROMÂNIA

CONTACTEAZĂ PROFESORUL:

PETRONIA DUMITRESCU

REVISTA VLĂSTARUL
1923